

សៀវភៅ

ស្នេហា

de l'amour

ស.វ.
២៣

ស្នាដៃនេះ

កើតឡើងពីកិច្ចសហការគ្នា រវាង
ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ និង បណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិចខ្មែរ
ក្នុងគោលបំណងយ៉ាងមុតមាំដើម្បីថែរក្សា ការពារ កុំឲ្យបាត់បង់ទៅទៀត
ព្រមទាំងផ្សព្វផ្សាយស្នាដៃ-ឯកសារទាំងនេះ
សម្រាប់សាធារណជនប្រើប្រាស់ដោយមិនគិតកម្រៃ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់
អង្គការរីហ្សូ កូស៊ី-កៃ វិទ្យាស្ថានបើកទូលាយ
ករុណាខ្មែរ និង មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា
ដែលបានគាំទ្រគម្រោងការស្នាដៃនេះ សម្រាប់ទុកក្នុងបណ្ណាល័យអេឡិចត្រូនិច។

Buddhist Institute of Ministry of Cult and Religion and eLibrary of Cambodia have made a cooperative effort to digitalize books and manuscripts in order to preserve our Cambodian literary heritage. This will promote and provide easy, instant access, free of charge to the public and future generations to come.

A sincere thank you to our generous supporters: Rissho Kosei-Kai, Open Institute, Karuna Cambodia and Cambodian Education Excellence Foundation, who made this endeavor possible.

www.budinst.gov.kh   www.elibraryofcambodia.org

ឡើយ ។ តែលុះវាចំរើនអាយុធំឡើង វាក៏ចាប់ផ្ដើមខំចេះ
ស្គាល់ " ស្នេហា " នេះដែរ ។

ក្នុងការសង្កេតរបៀបនេះ យើងអាចយកទ្រឹស្ដីចិត្តវិភាគ
(La Spychanalyse) មកបកស្រាយបានថា ទារកវាមាន
"ស្នេហា" នេះតាំងតែពីកើតមនុស្ស ។ ការដោះស្រាយ
ពន្យល់របៀបវិទ្យាសាស្ត្រនេះ ធ្វើអោយយើងយល់បានខ្លះដែរ ។
ក៏ប៉ុន្តែការឆ្ងល់របស់យើងក៏នៅតែមានជីវិតដដែល ពីព្រោះយើង
ឆ្ងល់ថាហេតុដូចម្ដេចក៏មនុស្សយើងកើតមាន "ស្នេហា"
ជាប់មកជាមួយ ? ចុះបើកើតមកកុំសណ្ដោងយក "ស្នេហា"
មកជាមួយវាមិនកើតឬ ?... តើដោយបុព្វហេតុអ្វីទៅបានជា
មនុស្សយើងកើតមកត្រូវតែពាំយក "ស្នេហា" មកជា
មួយ ?.....

សំណួរដែលចោទឡើងទាំងប៉ុន្មាននេះ មិនមែនជាការ
ងាយស្រួលទេ ។ ការឆ្លើយនឹងសំណួរទាំងនេះ ចេះតែមាន

ស្នេហានិងអភិបាលកិច្ចសាស្ត្រ

ដូចយើងបាននិយាយរាប់រៀបរួមមកហើយថា ក្នុងសង្គមខ្មែរយើង គ្មានអ្វីដែលបញ្ជាក់ថាមានស្នេហាឡើយ ។ បានជាយើង ពោលដូច្នោះ ពីព្រោះក្នុងសង្គមខ្មែរយើង គេមិននិយមឱ្យមានការទាក់ទង ឬស្រឡាញ់គ្នា រវាងស្ត្រីនិងបុរសជាមុនទេ ។ បុរសនិង ស្ត្រីអាចយកគ្នាធ្វើជាប្តី ប្រពន្ធ បានមិនមែនដោយសារ ចេះទាក់ ទងស្រឡាញ់គ្នាមុនទេ តែដោយទំនៀមទំលាប់ ឪពុកម្តាយ បង ប្អូន មាមីង ជាអ្នករៀបចំផ្គុំផ្គាកំចាត់ចែងឱ្យ ។ ហើយជាញឹកញាប់ ទៅទៀត គូស្រករនីមួយៗ ដែលត្រូវរៀបការនិងគ្នានោះមិន ដែលបានស្គាល់មុខគ្នាទៅវិញទៅមកជាមុនដូចម្តេចឡើយ ។ គឺ នៅពេលរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះតែម្តង ដែលគេបានស្គាល់បាន ឃើញមុខគ្នាជាលើកដំបូងតែម្តង ។ ដូច្នោះអាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសង្គម ខ្មែរមិនមែនជាផ្ទៃផ្តាដែលចេញមករំពឹងសេចក្តីស្នេហាឡើយ ។

លក្ខណៈត្រង់នេះហើយដែលបញ្ជាក់ថា សង្គមខ្មែរ ទំនៀម
 ទំលាប់ខ្មែរ មិននិយមនូវអ្វីដែលស្រឡាញ់ ដែលស្នេហាបេតិស្តាស់
 គ្នាមុនឡើយ ។ ការស្រឡាញ់គ្នាមុន ត្រូវគេផ្ដន្ទាទោសដាក់
 កំហុសមាក់ងាយទាបថោកចង្រៃមិនរាប់អានជាដាច់ខាត ។

ទោះបីជាសង្គមខ្មែរយើងមិននិយម ហើយផ្ដន្ទាទោស
 ដាក់កំហុសទៅលើស្នេហាល្ងាចលាក់ស្នេហាចិត្តនិងចិត្តជាមុននេះ
 ក៏ដោយ ក៏យើងសង្កេតឃើញថា ក្នុងសង្គមខ្មែរយើងនេះ
 គេតែងតែជួបប្រទះនូវសេចក្ដីស្នេហាចិត្តនិងចិត្តជាមុនដែរ ។
 បានសេចក្ដីថា ទំនៀមទម្លាប់មិនមែនចេះតែអាចគ្របដណ្ដប់លើ
 ផ្នត់គំនិតយុវជនខ្មែរបានគ្រប់រូបនោះទេ ។ ឯភ័ស្តុតាងគ្រប់
 គ្រាន់បានបញ្ជាក់នៅក្នុងអក្សរសាស្ត្រខ្មែរជាហូរហែ តាំងតែ
 ពីដើមមកម៉្លោះ ។

១. ស្នេហាគ្នាមុនអក្សរសាស្ត្រ

ក្នុងបញ្ហាស្នេហាដែលមានលក្ខណៈចិត្ត និងចិត្តនេះ យើង

សង្កេតឃើញ ជាអក្សរសាស្ត្រខ្មែរយើង បានបញ្ជាក់និងបាន
 បង្ហាញយ៉ាងជ្រៅជ្រះណាស់ដែរ ។ អក្សរសាស្ត្រទោះបីមាន
 លក្ខណៈជាព្រហ្មនិយមក្តី ជាពុទ្ធនិយមក្តី ឬ ជាខេមរនិយមក្តី
 សុទ្ធតែរាប់រៀបនិងអូតសរសើរអំពីស្នេហាចិត្តនិងចិត្តនេះ ។

ក្នុងរឿង "ទិព្វសង្វារ" ដែលជាអក្សរសាស្ត្រមួយក្នុងផ្នែក
 ព្រហ្មនិយមគេបានបង្ហាញនូវតួអង្គស្តេចជាច្រើន ដែលជាអ្នកដើរ
 លបលួចស្រឡាញ់កូនក្រមុំគេឯង ។ ការលបលួចស្រឡាញ់គ្នាមុន
 ដោយគ្មានចាស់ទុំ ឪពុកម្តាយណាមកឃាត់នេះ តែងតែជួប
 នូវឧបសគ្គផ្សេងៗ ពីសំណាក់ឪពុកម្តាយបងប្អូន ។ តែទីបំផុត
 ត្រូវបានជួបជុំគ្នា ជាតួស្វាមីភរិយាដដែល ។

ក្នុងរឿង "ចៅស្រឡបចេក" ដែលជាអក្សរសាស្ត្រក្នុង
 ផ្នែកពុទ្ធនិយមវិញ ក៏គេឃើញថាស្នេហាចិត្តនិងចិត្តបានត្រូវអ្នក
 និពន្ធលើកយកមកអោយតម្លៃសរសើរដែរ ។

ឯក្នុងអក្សរសាស្ត្រផ្នែកខេមរនិយមទៀត បញ្ហាស្នេហាចិត្ត

និងចិត្តនេះ បានត្រូវគេលើកយកមកអធិប្បាយយ៉ាងហ្មត់ចត់
មានដូចជាក្នុងរឿង "ទុំទាវ" ជាដើម ។

រឿងរាវទាំងប៉ុន្មានក្នុងអក្សរសាស្ត្រ បានត្រូវជ្រួតជ្រាប
យ៉ាងខ្លាំងក្នុងសន្តានចិត្តប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។ អ្នកស្រុកស្រែ
ចំការណាម្នាក់ក៏ដឹងដែរ ស្គាល់ដែររឿង "ទិព្វសង្ខារ" រឿង
"ចៅស្រទបចេក" រឿង "ទុំទាវ" ។ល។

រឿងទាំងនេះពិតមែនតែមានលក្ខណៈជាអក្សរសាស្ត្រដែល
មាននិន្នាការខុសគ្នា ក៏ប៉ុន្តែរឿងទាំងនេះ បានក្លាយទៅជារឿង
ប្រជាប្រិយដែលប្រជាកសិករខ្មែរចេះចាំទាំងអស់ ។ ផ្ទាំងអក្សរ
សាស្ត្រទាំងនេះ បញ្ជាក់ថា ទោះបីនៅក្នុងសតវត្សណាក៏ដោយ
ក៏ខ្មែរតែងតែបង្កប់នូវគំនិតបដិវត្តន៍មួយ ក្នុងផ្នែកស្នេហានេះជា
និច្ចដែរ ។ គេនាំគ្នាអូតសរសើរនិងអោយតម្លៃដល់ស្នេហាចិត្តនិង
ចិត្ត ។ ការអូតសរសើរឱ្យតម្លៃស្នេហាចិត្ត និងចិត្តនេះ គឺស្ថិតនៅ
ត្រង់តួអង្គ ដែលមានស្នេហាចិត្តនិងចិត្តក្បត់ប្រពៃណី សុទ្ធតែជា

តួអង្គកូនស្តេច កូនសេដ្ឋី ហើយជាពិសេសទៅទៀតគឺជាតួអង្គ
 ព្រះពោធិសត្វតែម្តង ។ ហើយទីបញ្ចប់តួអង្គទាំងនេះសុទ្ធតែ
 ជួបប្រទះទទួលនូវបុណ្យសក្តិធំដុំធ្វើជាស្តេចផែនដី ហើយបាន
 សុភមង្គលបរិបូណ៌ទៀត ។

២-លក្ខណៈស្នេហាគួងផ្តុំគំនិតខ្មែរ

ពិតមែនតែ ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរយើងភាគច្រើនមិននិយមរាប់
 អាននូវស្នេហាដែលមានលក្ខណៈចិត្តនិងចិត្ត ក៏យើងសង្កេត
 ឃើញថាមានអ្នកចេះដឹងខ្មែរ អ្នកបញ្ជាវ័ន្តខ្មែរ និយមនិងគាំទ្រ
 ដែរ ។ ការគាំទ្រនិងការនិយមចូលចិត្តស្នេហាចិត្តនិងចិត្តនេះ
 មិនមែនទើបតែនឹងមានក្នុងពេលថ្មី ៗ នោះទេ គឺមានចាប់តាំងតែ
 ពីយូរយារណាស់មកហើយ ដូចមានបញ្ជាក់ស្រាប់នៅក្នុងអក្សរ
 សាស្ត្រ ។

ឯជនមួយជំពូកទៀត ដែលមិនបានគាំទ្រហើយគិតតែដាក់
 ទោសដាក់កំហុសទៅលើស្នេហាចិត្តនិងចិត្ត ក៏បានគាំទ្របាន

ជួយឃើញរាល់ដោយ មិនដឹងខ្លួន (inconsciement) ក្នុងរឿង
 ស្តេហាចិត្តនិងចិត្តនេះដែរ ។ បើយើងសង្កេត នៅពេលដែល
 ចាស់ៗ គាត់កំពុងតែស្តាប់រឿង ឬ មើលឃ្លានដែលរាប់រៀប
 ទាក់ទងនឹងរឿងដែលនិយាយពីស្តេហាចិត្តនិងចិត្ត គាត់តែងតែ
 ស្តាប់ណាស់នូវជនណា ដែល មកពន្យាត់គូសអុរាវរាជ្ជវន្តកំហើយ
 គាត់បង្កឱ្យតែតូរអង្គកបានជួបជុំគ្នាជាគូស្វាមីភរិយាទៀត ។ ប្រសិន
 បើតូរអង្គកទាំងស្រីទាំងប្រុស ដែលលបលួចស្រឡាញ់គ្នាមុន ជួប
 ប្រទះនូវឧបសគ្គទុក្ខភ័យអ្វីផ្សេង ៗ គាត់ចាស់ ៗ ក៏តាំងជួយ
 កើតទុក្ខជួយយី ជួយកំសត់ជាមួយមិនខានឡើយ ។

ទាំងនេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរគ្រប់ស្រទាប់
 គ្រប់ជាន់ថ្នាក់ សុទ្ធតែមានផ្តិតជាប់នូវទឹកចិត្តស្តេហាចិត្តនិងចិត្ត
 នេះជានិច្ច ។ ទឹកចិត្តស្រឡាញ់ដោយចិត្តនិងចិត្តនេះបានដក់
 ជាប់ក្នុងផ្នត់គំនិត ក្នុងភាពមួយដែល "ហ្គីដ" អោយឈ្មោះថា
 "ភាពមិនដឹងខ្លួន" (I/Inconscient) ។ ទឹកចិត្តស្តេហាចិត្ត

និងចិត្តដែលធ្លាក់នៅក្នុងភាពមិនដឹងខ្លួននេះគឺ មកតែអំពីសង្គម
ខ្មែរបានទទួលនូវការគ្របសង្កត់យ៉ាងខ្លាំង ពីសំណាក់ទំនៀម
ទំលាប់ដែលមានអំណាច ឥទ្ធិពលនិងរាយរុជាយូរយារមកហើយ
ប៉ុណ្ណោះ ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាយើងសង្កេតឃើញកាល
កាលណាឱកាសល្អហុចឱ្យ ទឹកចិត្តស្នេហាចិត្តនិងចិត្តនេះដែល
ស្ថិតក្នុងភាពកកផ្គុំ (refoulement) ហូរចេញមកក្រៅបានដោយ
ស្រួលមិនដឹងខ្លួន ។

ទឹកចិត្តនេះបញ្ជាក់ឱ្យយើងឃើញ ថាក្នុងសង្គមខ្មែរទំនៀម
ទម្លាប់បានគ្របសង្កត់លើផ្នត់គំនិត សមាជិក សង្គមជាខ្លាំង ។
ឯខ្មែរម្នាក់ ៗ ពិតចែនតែគោរពបូជាទំនៀមទម្លាប់យ៉ាងដូចម្តេច
ក៏ដោយ ក៏នៅតែរក្សាទឹកចិត្តប្រឆាំង ទឹកចិត្តបដិវត្តន៍ជានិច្ចដែរ ។
ទឹកចិត្តនេះ មិនមែនមានតែក្នុងផ្នែកស្នេហាមួយមុខប៉ុណ្ណោះទេ!
តែក្នុងផ្នែកដទៃទៀតក៏មានដូច្នោះដែរ ។ ដូច្នោះហើយបានជាផ្នត់
គំនិតខ្មែរ មានសភាពខុសប្លែកពីជនជាតិសាសន៍ដទៃទៀត ។
ខ្មែរបើល្អ គឺល្អណាស់ ហើយបើអាក្រក់វិញគឺអាក្រក់ណាស់ ។

ស្នេហាខ្មែរនិងច័ន្ទ

ប្រជារប្រីយ៍

ដូចយើងបានរាប់រៀបជាហូរហែរមកហើយថា សង្គមខ្មែរ មិននិយមមិនចូលចិត្តឱ្យមានស្នេហាចិត្តនិងចិត្ត ការលបលួច ស្រឡាញ់គ្នាជាមុនឡើយ ។ នេះបើយើងពោលនិងយោល ទៅតាមគោលគំនិតរបស់ទំនៀមទំលាប់ប្រពៃណីខ្មែរ ។

ក៏ប៉ុន្តែក្នុងពេលកាលសម័យជាមួយគ្នានេះ យើងក៏សង្កេត មើលទៅឃើញថាក្នុងសង្គមខ្មែរយើង បញ្ហាស្រឡាញ់គ្នាមុន នេះបានត្រូវមនុស្សភាគខ្លះនិយមរាប់អានលើកស្ទួយតម្កើងណាស់ ដែរ ។ ការការពារលើកស្ទួយតម្កើងនូវ ការរួមរក្សមេត្រី ស្រឡាញ់គ្នាជាមុននេះ បានត្រូវអ្នកនិពន្ធករខ្មែរយើង ទាំងក្នុង សម័យបូរាណ ទាំងក្នុងសម័យថ្មី លើកយកមករៀបរាប់យ៉ាង ក្សោះក្សាយ ។

ឯលក្ខណៈដែលបញ្ជាក់ថាគាំទ្រការពារនិងនិយមនូវសេចក្តី
 រួមរមឹមនិងចិត្តនេះ មិនមែនតែមាននៅ ក្នុងអក្សរសាស្ត្រ
 បុរាណទេ តែក្នុងច្បាប់ប្រជាប្រិយៗទាំងឡាយ ក៏គេសង្កេត
 ឃើញមានដែរ ។

១. ខ្សែប្រដាប់ប្រិយៗដែលមានលក្ខណៈស្នេហា

គេបានឃើញនៅក្នុងច្បាប់ប្រជាប្រិយៗ គេសង្កេតឃើញមាន
 បង្កបង្កើតការ ការពារប្រើកម្រិតបណ្តុះបណ្តាលនូវ ការទាក់ទង
 រវាងយុវជន និង យុវជន ហើយនិងការបើកផ្លូវឱ្យយុវជននិងយុវនារី
 អាចបេសពូជស្រណាញ់គ្នាដោយចិត្តនិងចិត្តបាន ។ យើងសូម
 លើកយកខ្សែប្រដាប់ប្រិយៗ ទៅមុខបុរាណមកធ្វើអត្តាធិប្បាយ
 ដោយយើង ដូចជាគោលលក្ខណៈ ពោះអង្គុញ . ស្តេចបង ឬ
 មី ។ ល។

ខ្សែប្រដាប់ប្រិយៗទាំងនេះ គេសង្កេតឃើញ
 ថាមានលក្ខណៈចេញពីគ្រប់អង្គបុរាណស្រស់ៗ ហើយម្ខាងទៀត

ផ្នែកស្រី ១ ។

ក្នុងល្បែងប្រជាប្រិយ៍ចោលឈ្នុង គឺក្មេងប្រុសៗ និងក្មេងស្រីៗ នាំគ្នាចោលគ្នាទៅវិញទៅមក ។ បើអ្នកណាចោលត្រូវលើសគេ អ្នកនោះត្រូវឈ្នះហើយក្រុមដែលឈ្នះនេះ អាចប្រើឱ្យក្រុមម្ខាងទៀតធ្វើអ្វីតាមក៏បានដែរ ដូចជាឱ្យអៀវ ឬច្រៀងផ្តោះផ្តងជាដើម ។

ក្នុងល្បែងចោលឈ្នុងនេះ បើយើងសង្កេតឱ្យបានហ្មត់ចត់ និងពិនិត្យទៅតាមការវិវត្តន៍របស់ល្បែងនេះ យើងសង្កេតឃើញថាក្មេងប្រុសឬ ស្រីតែកាលណាចោលឈ្នុងហើយ គឺតម្រង់សំដៅតែប្រុសណា ឬស្រីណាដែលខ្លួនពេញចិត្ត ។ ដូច្នោះយើងឃើញថាល្បែងចោលឈ្នុងនេះជាឱកាសមួយ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យស្រី និងបុរសមានការទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអាចឆ្លៀតបញ្ចេញនូវមនោសញ្ចេតនារៀងៗខ្លួន ។

ឯល្បែងប្រជាប្រិយ៍បោះអង្កញ្ច ក៏មានលក្ខណៈដូច្នោះដែរគឺនៅពេលម្ខាងៗ មានជ័យជំនះទៅលើគូម្ខាងទៀត គេអាចជួស

ហូរហែមកដែរ ។ ក៏ប៉ុន្តែចម្លើយទាំងនេះពុំមានបញ្ជាក់
ប្រាប់ភាពពិតនៃពាក្យ "ស្នេហា" បានឡើយ ។

ដូច្នេះពាក្យ "ស្នេហា" គ្រាន់តែបញ្ជាក់នូវភាពឥតន័យ
នៃស្នេហាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ឯអត្ថន័យពាក្យ "ស្នេហា"
ដែលយើងចេះតែខំបកស្រាយទាំងប៉ុន្មាន នេះគ្រាន់តែជាល្បែង
កែអធិប្បវេណីដែលយើងចេះតែខំប្រឹងអោយន័យដើម្បីនឹងកំដរជីវិត
ក្នុងការឆ្ពោះទៅរកស្ថានមច្ចុរាជ តែប៉ុណ្ណោះ . . . ។

មានលក់ដុំ និងរាយ តូចស្បែកកៅអូល គ្រប់មុខទិដ្ឋា
 បារាំង, ចិន, ខ្មែរ, ថៃ, ជប៉ុន, អង់គ្លេស, ចំរៀង
 KARAOKE ភ្លេងដោយរូបភាព ស្បែកកៅអូល ៗល្អ
 ១. តូបលេខ 21+22+77 ជាន់ឡើងទៅ
 ផ្សារអូរម្លូស្សី Tel : 012 982 980
 : 012 862 018
 ២. តូបលេខ 68 ផ្សារដំឡូង Tel : 012 863 315

បានតាមចិត្តចង់ ។ ហើយប្រុសៗ ជាពិសេសមុននឹងជួសស្រីៗ ម្តងៗ តែងតែឆ្លៀតប៉ះពាល់សាច់ទ្រលុកទ្រលន់របស់ស្រី ៗ ជា និច្ច ។ ជួនកាលគេមិនព្រមអោយជួស បុរសស្រ្តីនាំគ្នារត់ប្រដេញ គ្នារត់ចុះរត់ឡើងចូលពួនតាមព្រែក៏មាន ។ ពេលនេះហើយ ដែលស្រ្តីនិងបុរសអាចទាក់ទង អាចស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក យ៉ាងជិតស្និទ្ធ ។

ឯល្បែងប្រជាប្រិយស្តេចចង់វិញ រិតតែបកស្រាយយ៉ាង ច្បាស់លាស់ទៅទៀតនូវគោលគំនិតដែលចង់ឱ្យស្រ្តី និងបុរសមាន ការទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ។ ក្នុងល្បែងប្រជាប្រិយនេះប្រុសៗ ត្រូវតែទៅខ្សឹបប្រាប់អ្នកអាជ្ញាកណ្តាលម្នាក់ថា ខ្លួនស្រឡាញ់ អ្នកនេះ ស្រឡាញ់អ្នកនោះ ។ ឯស្រ្តីវិញក៏មានភារៈប្រាប់ពី ខ្លួនស្រឡាញ់ប្រុសនេះ កម្លោះនោះដែរ ។ កាលណាអ្នកអាជ្ញា កណ្តាលកត់សំគាល់ឃើញថា មានសាមីខ្លួនពីរនាក់មានគោល គំនិតស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក គេក៏ប្រកាសថា អ្នកនេះឈ្នះ អ្នកនោះចាញ់ ពីព្រោះម្នាក់ថាស្រឡាញ់មុន ហើយម្នាក់ទៀត

ថាស្រឡាញ់ក្រោយ ។ ហើយម្យ៉ាងទៀតអ្នកដែលឈ្នះត្រូវ
បានអ្នកចាញ់អៀវទៀត ។

ឯការទាក់ទងរវាងស្ត្រីនិងបុរស នៅពេលនេះរឹងរិតតែមាន
សភាពច្បាស់លាស់ទៅទៀត ។

២. លក្ខណៈពិតប្រាកដនៃស្បែងប្រជាប្រិយ៍

ដូច្នេះយើងឃើញថា ស្បែងប្រជាប្រិយ៍បានបង្កប់នូវគោល
គំនិតដែលចង់ធ្វើឱ្យបុរសនិងស្ត្រីមានការចេះទាក់ទងគ្នា ទៅវិញ
ទៅមក កុំឱ្យតែឃើញ "ប្រុសឈ្មោល" ក្លាមរត់ចូលបន្ទប់ ។
ការដែលអនុញ្ញាតឱ្យស្បែងប្រជាប្រិយ៍ ក្លាយទៅជាស្បែងបំរាប់
ទំនៀមទំលាប់នេះ រឹងរិតតែអនុញ្ញាតឱ្យការទាក់ទង រវាងស្ត្រីនិង
បុរសនេះមានការទាក់ទងយ៉ាងស្រួលបូល ដោយគ្មានការកត់
សំគាល់ពីចាស់ទុំប៉ុន្មានឡើយ ។

ការអនុញ្ញាតឱ្យមានការទាក់ទងគ្នាជាមុនរវាងស្ត្រីនិងបុរស
ឃើញថាមានលក្ខណៈផ្ទុយស្រឡះពីប្រពៃណី ។ ការទាក់ទង

របៀបនេះហើយដែលបណ្តុះបណ្តាល ឱ្យស្រ្តីនិងបុរសមានការ ដុះចិត្តស្រឡាញ់រាប់អានគ្នា ហើយក្លាយទៅជាស្នេហាចិត្តនិងចិត្ត ជាមុន ។ ការស្រឡាញ់ប្រតិព័ទ្ធគ្នាមុននេះមិនមែនជាការដែល ធ្វើឱ្យចាស់ទុំចូលចិត្តនិងពេញមុខមាត់ទេ តែនេះវាជាលទ្ធផល របស់ល្បែងប្រជាប្រិយដែលជម្រុញឱ្យក្មេង ១ ចូលប្រកៀក ក្រកើយនៅជិតស្និទ្ធនិងគ្នាតែប៉ុណ្ណោះ ។ ក្នុងឱកាសនេះហើយ ដែលក្មេង ១ ស្រីប្រុសនាំគ្នារង់ចាំដើម្បីនិងឆ្លៀតពេលបញ្ចេញ នូវមនោសញ្ចេតនាក្នុងដួងចិត្តផ្ទាល់ខ្លួន ។

ចុះបើសង្គមខ្មែរគោរពទៅតាមប្រពៃណី ដែលធ្លាប់តែមាន ជាលំដាប់លំដោយមក ហើយល្បែងប្រជាប្រិយដែលក្លាយខ្លួន ទៅជាទំនៀមទំលាប់មានតែជម្រុញឱ្យយុវជន ស្រីប្រុសចេះ ទាក់ទង ស្រឡាញ់គ្នាមនុស្ស ដូច្នោះ (ដែលជាលក្ខណៈផ្ទុយនិង) ប្រពៃណី) តើសង្គមខ្មែរយើងមានលក្ខណៈដូចម្តេចដែរ ?

ចុះបើស្នេហាខ្មែរមានលក្ខណៈដូច្នោះ តើយើងដែលជាខ្មែរ គួរតែអនុលោមយកលក្ខណៈណាមួយដែរ ?

ស្នេហានិងសិល្បៈ

យើងបានបើកការវែកញែកសិក្សាខ្លះៗ រួចមកហើយអំពី
ការទាក់ទងគ្នារវាងស្នេហានិងអក្សរសាស្ត្រ ។ ការទាក់ទងនេះ
បើយើងសង្កេតឱ្យបានជិតបន្តិចទៅ យើងអាចកត់សំគាល់បាន
ទៀតថា ស្នេហារបៀបចិត្តនិងចិត្តនេះ មានលាក់ខ្លួនបំពូនអាត្មា
ក្នុងសិល្បៈទៀត ។ ការទាក់ទងនេះមានសភាពជិតស្និទ្ធមិន
ខុសប៉ុន្មានអំពីការទាក់ទងដែលមានក្នុងអក្សរសាស្ត្រឡើយ ។

១-ស្នេហានិងរូបចម្លាក់

ខ្មែរយើងច្រើនតែជាវិចិត្រករដ៏ចំណាន ៗ ។ ខ្មែរនិយម
ណាស់ខាងការឆ្លាក់ផ្ទុំនិងគូររូបជាផ្ទាំង ។

ក្នុងចំណោមចំលាក់ផ្សេងៗ ដែលយើងសង្កេតនៅគ្រប់ទី
កន្លែង ជាពិសេសនៅក្នុងប្រាសាទអង្គរ និងបន្ទាយស្រីជាដើម
យើងសង្កេតឃើញមានរូបចម្លាក់អប្សរា ដែលស្អាតល្អស្រស់

បំព្រងជានិច្ច ។ ហេតុដែលជម្រុញចិត្តមនុស្សអ្នកវិចិត្រករឱ្យ
 កសាងឆ្លាក់រូបស្រ្តីដូច្នោះ បើយើងធ្វើការត្រិះរិះទៅតាមចិត្ត
 វិភាគ យើងឃើញថា វិចិត្រករទាំងនេះសុទ្ធតែមានសភាពខកចិត្ត
 (frustation) ពេញពោរក្នុងដើមទ្រូង ។ វិចិត្រករទាំងនេះ
 ខកចិត្ត ព្រោះប្រពៃណីសង្គមបានបង្ខំឱ្យយកស្រ្តីម្នាក់ដែលខ្លួន
 មិនស្រឡាញ់ ។ ដូច្នោះហើយបានជានៅពេលឆ្លាក់ម្តង ៗ ភាព
 ខកចិត្តក៏ឆ្លាយចេញមកលាយឡំក្នុងកិច្ចការរបស់គេ ហើយបង្ខំ
 ចិត្តឱ្យវិចិត្រករឱ្យខំបញ្ចេញស្នាដៃឆ្លាក់រូបឱ្យកាន់តែល្អប្រសើរ
 ឡើង ។ ម្យ៉ាងទៀតរូបដែលគេឆ្លាក់នេះគឺប្រព្រឹត្តិទៅតាម
 ការស្រមៃ ទៅតាមចំណង់ផ្ទាល់របស់គេ ។ វិចិត្រករខំស្រមៃ
 ទៅរកស្រ្តីស្នូតម្នាក់ដែលស្អាតស្អំល្អឥតខ្ចោះ ដែលស្ថិតនៅក្នុង
 ភាពមួយដ៏សែនខ្ពស់ហើយមានលក្ខណៈជាពិសិដ្ឋ (le sacré)
 ទៅទៀត ។

ដូច្នេះរូបម្នាក់ទាំងនេះ ជាកញ្ចក់មួយដែលឆ្លុះបញ្ចាំងនូវ

ទឹកចិត្តរបស់វិចិត្រករខ្មែរដែលប្រាថ្នានូវស្នេហាមួយ ដែលមាន
លក្ខណៈស្អាតស្អំបរិសុទ្ធ ដែលស្ថិតនៅក្នុងការដ៏សែនខ្ពស់មួយ ។

២. ស្នេហានិងបទគ្គងចម្រៀងខ្មែរ

ដើម្បីនឹងបញ្ចេញបញ្ជាក់នូវទំហំទឹកចិត្តដែលត្រូវការចង់
កាន់ចង់ប្រាថ្នានូវស្នេហា ដែលមានលក្ខណៈស្អាតស្អំបរិសុទ្ធនេះ
ខ្មែរយើងបានរិះរកមធ្យោបាយមួយទៀត ដើម្បីតស៊ូប្រឆាំងនឹង
ច្បាប់ទាហ្មាច់ប្រពៃណីរបស់សង្គម ។ មធ្យោបាយថ្មីនេះគឺបទភ្លេង
តន្ត្រី ។ តន្ត្រីខ្មែរគ្មានលក្ខណៈអ្វីដែលក្នុងក្បាច់ផ្ទុំអីងកងឡើយ ។
តែតន្ត្រីខ្មែរមើលទៅពូសូររង់ពិរោះលន្ទង់អន្លោច ស្តាប់យូរៗ
ទៅរិតតែពិរោះ ហើយរិតតែកំសត់ឡើងថែមទៀត ។ ភ្លេងខ្មែរ
ដែលមានលក្ខណៈលន្ទង់លន្លោចដូច្នោះ គូសបញ្ជាក់យ៉ាងរាស់
នូវទឹកចិត្តមនោសញ្ចេតនា (sentimental) អណ្តែតអណ្តូង
របស់ខ្មែរ ។ ភ្លេងខ្មែរដែលពូសូររង់នេះបំពេញអារម្មណ៍នឹងល្ងង់

ឈោចចេះដូងប្រចាំរបស់យុវជនខ្មែរ ដែលត្រូវប្រេះគុណដោយ
 សារការគ្រូបង្ហាត់របស់សង្ឃមជាតិ ។ បទភ្លេងខ្មែរណាត្រូវដឹង
 យ៉ាងពិតប្រាកដនូវដង្ហើមរបស់វិញ្ញៈបន្ទសុរមួយក្រុម ដែលត្រូវ
 គេដឹងដឹងសង្កត់សង្កិន ។ វាជាទិព្វល្អស្រែកឱ្យរបស់អ្នកតូច
 តាមដែលកំពុងតែជួបប្រទះនូវទុក្ខវេទនាគ្រប់បែបយ៉ាង និងជា
 សម្លេងដែលស្រែកអង្វរឱ្យក្រោកតស៊ូ កុំបណ្តេតបណ្តោយ ។

ភ្លេងខ្មែរដែលជាទិព្វល្អស្រែកឱ្យរបស់វិញ្ញៈទន់ខ្សោយបាន
 ក្លាយទៅជាភ្លេងប្រពៃណី ដែលគេនិយមក្នុងពេលរៀបអាពាហ៍
 ពិពាហ៍ទៀត ។

ហើយជាពិសេសទៅទៀត ក្នុងបទភ្លេងខ្មែរយើងគេតែង
 តែនិយមរៀបចំតែងជាចម្រៀងពិរោះដែលមានន័យទូលំទូលាយ
 ហើយទាក់ទងនឹងបញ្ហាស្នេហាជានិច្ច ។ ចម្រៀងនីមួយៗ ដូច
 ជា "ផ្លូវលាភ" . "កន្សែងសូត្រ" . "កន្សែងក្រហម" .
 "ត្រពាំងពោធិ៍" . "បង្កងក្អែក" ជាដើម ។ល។ សុទ្ធតែ

ជាបទដែលអង្វរកនិងបំពេរសុំសេចក្តីស្នេហាពីស្រី ។ ដូច
 ចម្រៀងទាំងនេះសុទ្ធតែជាចម្រៀងស្នេហា ដែលប្រុស ១ ផ្តោះ
 ផ្តងទៅឱ្យស្រី ១ ដូច្នោះ បទភ្លេងចម្រៀងដែលលើកស្ទួយ
 តម្លឹងនិងដង្ហើយរឿងស្នេហា ថាបទភ្លេងចម្រៀងដែលផ្ទុយ
 ស្រឡះពីប្រពៃណី ។ លក្ខណៈនេះបញ្ជាក់ឱ្យយើងយល់បាន ថា
 ការតស៊ូរបស់ស្នេហាមាននៅគ្រប់វិស័យ ទោះបីក្នុងវិស័យបទ
 ចម្រៀងភ្លេងតូរ្យតន្ត្រីក៏ដោយ ។

ដូច្នោះក្នុងសិល្បៈ យើងក៏ឃើញថាស្នេហាចិត្តនិងចិត្តក៏មាន
 សកម្មភាពយ៉ាងខ្លាំងក្លា ហើយបានផ្តោតជាប់ក្នុងគោលគំនិត
 របស់ប្រជាពលរដ្ឋខ្មែរ ។ អ្នកបដិវត្តក្នុងសម័យចាស់មានគំនិត
 ជ្រៅជ្រះណាស់ ក្នុងការរកមធ្យោបាយដូចជាយកសិល្បៈជាដើម
 សំរាប់ធ្វើជាឧបករណ៍ផ្សាយនូវគោលគំនិតតស៊ូ ។ ដូច្នោះការ
 តស៊ូនេះមាននៅគ្រប់វិស័យ ហើយគ្មានលក្ខណៈអ្វីធ្វើឱ្យគេភ្ញាក់
 ផ្អើលទេឡើយ ។

បញ្ជាអាពាហ៍ពិពាហ៍

គូសង្ខមខ្មែរ

អាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាបញ្ហាមួយយ៉ាងសំខាន់ និងជាបញ្ហា
 យ៉ាងស្មុកស្មាញបំផុត ក្នុងជីវិតមនុស្សលោក ។ យុវជននិង យុវតី
 ពេលដែលចាប់ចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ស្រឡាញ់គ្នា ទៅវិញទៅមក
 តែងតែមានគំនិតនឹកគិតថា “យើងត្រូវតែរស់នៅរួមសុខ រួមទុក្ខ
 ជាមួយគ្នាលុះត្រាអវសានជីវិត” ។ ដើម្បីរួមរស់នៅក្រោម
 ដំបូលមួយជាមួយគ្នា គូសង្ខារទាំងពីរត្រូវតែរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍
 តាមច្បាប់និងតាមប្រពៃណីជាមុនផង ។ បើមិនដូច្នោះទេ
 គូស្នេហាទាំងពីរនេះ នឹងត្រូវគេចាត់ទុកថាគ្មានខាន់ស្លា ហើយគូ
 ស្វាមីភរិយានេះ ត្រូវគេទុកដូចជាមនុស្សរស់នៅក្រៅសង្គមជាតិ
 ខ្មែរដូច្នោះដែរ ។ ដូច្នោះជាចាំបាច់ គេត្រូវតែគោរពប្រពៃណី
 (រៀបការតាមប្រពៃណី) ។ ហើយជាពិសេសទៅទៀតប្រពៃណីខ្មែរ

មិនអនុញ្ញាតឱ្យកុលបុត្រកុលធីតា ស្នេហាបានខ្លួនប្រាណជាមុន
 ហើយទើបរៀបការជាគ្រោយឡើយ ។ អ្នកណាក្បត់ប្រពៃណី
 ក្រុមគ្រួសារមិនរាប់រកទេ ។ តែបើគេរាប់រកវិញ ក៏ដោយ
 ក៏គ្រាន់តែជាការទើសទាល់ ឬ គ្រាន់តែជាការបង្រួបៗ ដោយ
 សារតែជាប់សាច់ញាតិប៉ុណ្ណោះ ។

ចំពោះការរើសគូស្រករវិញ សាមីខ្លួនប្រុសស្រីគ្មាន ឥស្សរ
 ភាពពេញលេញ ដើម្បីសម្រេចតាមចិត្តខ្លួនឡើយ គឺថា ភារៈ
 នេះស្រេចទៅលើចាស់ទុំជាមាតាបិតា ឬអាណាព្យាបាលជាអ្នក
 សម្រេច ពីព្រោះគេផ្អែកផ្អូលទៅតាមពាក្យថា "នំមិនដែលធំ
 ជាងនាឡិ" ។

ក្នុងសម័យលូតលាស់នៃវិទ្យាសាស្ត្រនេះគេឃើញថាយុវជន
 យុវតីដែលស្រឡាញ់គ្នាមុន ទើបបានគិតគូររៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍
 ជាគ្រោយមានច្រើនណាស់ ។ ក៏ប៉ុន្តែភាគច្រើននៃស្នេហារបៀប
 នេះក្នុងសង្គមខ្មែរ មិនសូវមានលទ្ធភាពបានស្របតាមបំណងទេ

ទស្សនវិទ្ធានិចស្តេហារ

ចំពោះមនុស្សជាតិជំនាន់ដើម (ជំនាន់មុនប្រវត្តិសាស្ត្រ)
 ពិភពលោកយើងនេះ ជាពិភពលោកគ្មានអាទិទេព គឺជាពិភព
 មួយស្ងាត់ជ្រងំហើយស្ថិតនៅក្នុងសភាពងងឹតឥតដំណឹង ។ ក្រោយ
 មកចំពោះភ្នែកទស្សនវិជ្ជា ដែលមានជំនឿជឿជាក់លើព្រះអាទិ
 ទេព ពិភពលោកក៏ប្រែក្លាយជាពិភពមួយ ដែលពោរពេញទៅ
 ដោយអាទិទេព ។ ពិភពលោកសុទ្ធតែជាទឹកដៃ ជាស្នាមព្រះហស្ត
 របស់អាទិទេព ។ ទីបំផុត ចំពោះភ្នែកអ្នកប្រាជ្ញវិទ្យាសាស្ត្រ
 វិញ ពិភពលោកនេះជាពិភពរបស់របរ (Le monde des choses)
 ជាពិភពមួយដែលពោរពេញទៅដោយរបស់របរផ្សេង ៗ ។

តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិភពលោកនេះស្ថិតនៅជា
 និច្ចជាពិភពទាក់ទង (un monde de relation) ដែលមនុស្ស

ផុតសាមីខ្លួនច្រើនតែបែរទៅ ជារឿងអាពាហ៍ពិពាហ៍ជា
មួយបុរស ឬ នារីផ្សេងទៅវិញដោយសារការប្រែប្រួលចិត្តគំនិត
របស់សាមីខ្លួន ឬក៏ដោយគ្រួសារបង្ខិតបង្ខំ ។

មួយវិញទៀត អាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលចាស់ៗ (អ្នកដែល
មានគំនិតបរមបូរណ) ចូលចិត្តជាងគេ គឺរៀបការរៀបឱ្យ
បានចំណេញ គឺធ្វើដូចម្តេចឱ្យតែបានលុយកាក់ ទ្រព្យសម្បត្តិ
និងយសសក្តិ ។ ឯបញ្ហាថាតើថ្លៃក្រោយទៅបានសុខសប្បាយឬ
បានទុក្ខដោយសារការទាស់ទែងខ្វែងគំនិតគ្នា គេពុំសូវគិតដល់
ឡើយ ។ គំនិតបែបនេះ អ្នកដែលមានសញ្ញាប័ត្រចុះនល្ងម ១ ក៏
រមែងបែកប្រាណភ្លាម ៗ ដែរ ថាកាលណាបើរៀបការជាមួយ
អ្នកណាមានគេនិងមានសម្បត្តិទ្រព្យស្រាប់ មិនបាច់ព្រួយរកស៊ី
លំបាកទៅអនាគត ។ ខ្លះទៀតគេស្វែងរកខាងបក្សពួក "ប៉ារទី"
(parti) ដើម្បីថ្លៃក្រោយទៅគេនិងបានបុណ្យ បានសក្តិបាន
ធ្វើធំ បានធ្វើកុំអ្វីយ៉ . . . ។

ដូច្នោះ យើងឃើញថា សម័យមុនក៏ដូចជាសម័យនេះដែរ គេច្រើនសម្លឹងឃើញទៅលើទ្រព្យសម្បត្តិ ពូជពង្សវង្សត្រកូលជា ចប់ម ឯការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍តាមចិត្តដែលស្រីប្រុសស្រឡាញ់ គ្នាទោះលូចលាក់ក្តី ដោយចំហក្តី ដូចជាមិនសូវមានទៅវិញ ។ គឺរបៀបដូចពោលមកនេះឯង ដែលបញ្ជាក់ឱ្យឃើញថាអាពាហ៍ ពិពាហ៍គ្មានតម្លៃត្រង់ណាដែលស្មោះត្រង់ទៅតាមផ្នត់គំនិតចេតនា ស្នេហាពិតប្រាកដនៃមនុស្សម្នាក់ ៗ នោះឡើយ ។ ការរៀប អាពាហ៍ពិពាហ៍ក៏ក្លាយទៅជា " ក្នុងត្រា " រវាងមនុស្សពីរនាក់ ទៅវិញហើយជាពិសេសទៅទៀត អាពាហ៍ពិពាហ៍នេះ គឺជា ល្បែងកែអជ្ជក ឬក៏ជាល្បែងឥតន័យរបស់មនុស្សលោកតែ ប៉ុណ្ណោះ ។

ចុះបើមនុស្សម្នាក់ៗ រៀបការ គិតតែពីរឿងបានលុយកាក់ ប្រាក់កាស និងបុណ្យសក្តិ តើស្រីៗ ដែលជាកូនអ្នកក្រ និង ទៅជាយ៉ាងណាដែរ ? ហើយបើស្រីៗ ខ្លះស្វែងរកតែប្រុស ៗ

ដែលមានសញ្ញាប័ត្រធំ តើប្រុសៗ ដែលឥតសញ្ញាប័ត្រសោះ
នឹងទៅជាយ៉ាងណាដែរ ?

នេះហើយគឺជាការវិវត្តន៍នៃសង្គមមនុស្ស ។ មនុស្សលោក
មិនសូវបានគិតនិងគោរពខ្ពត្តមតិរបស់ខ្លួនប៉ុន្មានទេ គេបោក
ប្រាស់កុហកតែខ្លួនឯង ។ មនុស្សម្នាក់ៗ ឱ្យតែឃើញប្រាក់
ឃើញទ្រព្យ ឃើញបុណ្យសក្តិ ឃើញបក្សពួកធំ រមែងខំត្បូល
ត្រសុលទៅរកដោយឥតអៀនខ្មាស ឥតគិតថាខ្លួនត្រូវគោរព
ខ្ពត្តមតិ ឬទ្រឹស្តីអ្វីឡើយ ។ បញ្ហាធំ គឺបញ្ហាលុយ បញ្ហា
ទ្រព្យសម្បត្តិ ទោះបីលុយកាក់ ទ្រព្យសម្បត្តិនោះនាំមកនូវ
សេចក្តីទុក្ខលំបាកភ្លៅក្រហាយទៅថ្ងៃក្រោយក៏ដោយ ។ ឯ
អាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសង្គមខ្មែរយើងសព្វថ្ងៃគឺ ជាការប្តូរផល
ប្រយោជន៍ខាងផ្លូវសម្ភារៈប៉ុណ្ណោះ ។

ដូច្នោះ អាពាហ៍ពិពាហ៍របៀបនេះមានន័យដូចម្តេចដែរ ?

យោបល់រួម

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវរបស់យើងដែលធ្វើទៅដោយសង្ខេប
ក្នុងផ្នែក “ស្តេហាខ្មែរ” នេះបានច្បាស់នូវបង្ហាញឱ្យយើងឃើញ
ថាក្នុងសង្គម ខ្មែរយើង តាំងតែពីពេលណាពីពេលណាមក បាន
ស្តេហាពីរបែបដែលមានលក្ខណៈផ្ទុយគ្នាឱ្យរំពឹងគ្នា ។

ស្តេហាទីមួយ គឺស្តេហាដែលលុះដោយដីចូន្មន លុះដោយ
ធនធានចិញ្ចឹម ឬ គឺស្តេហាដែលលុះទៅតាមលក្ខណៈរបស់ប្រពៃណី ។
ឯស្តេហាទីពីរឡើយ គឺស្តេហាដែលផ្តល់នូវផល ដែលលុះតែឈ្នួលឡើយ
នឹងរកគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីផ្តល់សេចក្តីប្រកាន់នឹងការប្រកបសង្កត់
របស់ប្រពៃណី ។

បើយើងយោលទៅតាមលក្ខណៈប្រកាន់នឹងចុះសប្បុរស របស់
ស្តេហាទាំងពីរបែបនេះមក យើងឃើញថាក្នុងសង្គមខ្មែរយើងតាំង
តែពីរបបច្បាប់ណាឡើយមក តែងតែមានកម្មវិធីប្រកាន់គ្នាដាច់ជា
ម្តង ។ កម្មវិធីទាំងពីរនេះ គឺកម្មវិធីពួកអភិជនផ្តល់នូវកម្មវិធីប្រជារាស្ត្រ
ដែលមានសភាពទន់ខ្សោយ ។

ពួកអភិជនដើម្បីរក្សាតម្លៃរបស់ខ្លួន ផ្តល់ក្រុមមកពួកតែងតែយក

ត្រូវពេញវិញ្ញាណក្លាយជាខ្លួនឯង មកធ្វើជាទីម្ចាស់សំរាប់សង្គមសង្គមចិត្តគំនិត
គោលការណ៍របស់ប្រជាជនតូចតាច ។

ដូច្នោះយើងបើកបញ្ហាថា ការតស៊ូរបស់វណ្ណៈប្រជាពលរដ្ឋកសិករ
ទន់ខ្សោយតូចតាចមានមកជាហូរហែ ។ ហើយការប្រយុទ្ធតស៊ូជា
និច្ចនេះ បានតាមទ្រឹស្តីតាមគោលគំនិតទៀត ។

គ្រឿងវិញ្ញាណក្លាយ យើងស្គាល់និងដឹងបានទៀតថា ទឹកចិត្តនិង
ផ្គត់ផ្គង់ខ្មែរតែងតែមានបង្កប់នូវវលក្ខណៈតស៊ូប្រឆាំងជានិច្ចដែរ ។
ប៉ុន្តែដោយសារ ការតាមសង្គត់របស់សង្គម (pression sociale)
ខ្លាំងពេលទឹកចិត្តតស៊ូប្រឆាំងនេះ ក៏លាក់ខ្លួនសម្ងំក្នុងភាពមិនដឹងខ្លួន
(L'inconscient) ” ។ ដូច្នោះបើមានតែកត្តាអ្វីមួយដែលអាចឆ្លុះ
កកាយឱ្យចំណុចបន្តិច នោះទឹកចិត្តខ្មែរនឹងពុះកញ្ជ្រោលប្រឆាំង
តស៊ូភ្លាមជាមិនខាន ។

បញ្ជីអត្ថបទ

អារម្ភកថា ទំព័រ ១

ជំពូកទី១

ស្នេហាជាអ្វី ? ទំព័រ ៤

ទស្សនវិទូនិងស្នេហា - ៥

ភ្លើងកាមតម្រេក - ២០

បញ្ហាស្នេហា - ២៦

ជំពូកទី២

កាមតម្រេក ទំព័រ ៣៦

លក្ខណៈស្នេហា - ៤៣

ជនដែលមានស្នេហា - ៤៨

ទិដ្ឋភាពស្នេហា - ៥៥

ការវិវត្តន៍នៃសេចក្តីស្នេហា - ៦៥

លោកទាំងអស់សុទ្ធតែមានការទាក់ទងឆ្លងឆ្លើយគ្នាទៅវិញទៅមក ។
 ការទាក់ទងរវាងគ្នានឹងគ្នានេះបង្កើតជាចំណងមួយដែលគេហៅថា
 “ស្នេហា” ។

មានតែជនវិកលនេះ (l' béné) ដែលគ្មានការទាក់ទង
 នឹងមនុស្សដូចគ្នា ។ ជនវិកលនេះត្រូវបានបង់អស់នូវអ្វីដែល
 ហៅថា “ស្នេហា” ហើយគេក៏គ្មានការទាក់ទងអ្វីជាមួយនិង ខ្លួនគេ
 ដែរ ។

ដូច្នេះកាលណាមានជីវិត គឺមានស្នេហា (être c'est
 aimer) ។

សេចក្តីស្នេហានេះមិនមែនមានសភាពលក្ខណៈដូចគ្នា
 នោះទេ ។ ស្នេហានេះមានសភាពផ្លាស់ប្តូរទៅតាមការរិះគិត
 ពិចារណាទៅតាមប្រាជ្ញា (Liete l gence) និងការចេះដឹង (Le
 saveir) របស់មនុស្សម្នាក់ ៗ ។

នៅជាន់ក្រោមបំផុត សេចក្តីស្នេហាស្ថិតនៅលើសម្បជញ្ញ

រាងកាយ (La beauté du corps) ។ ដំបូងបើខ្ញុំចាប់ចិត្ត
 ស្រឡាញ់ប្រតិពន្ធនរណាម្នាក់ គឺដោយខ្ញុំយល់និងបានឃើញ
 ថា អ្នកនោះ នាងនោះ ស្អាតស្រស់សោភារគួរឱ្យបេតិ ។
 សម្រស់សម្បស្សរឿតឆាយនេះហើយ ដែលទាក់ទាញអារម្មណ៍ខ្ញុំ
 ឱ្យផ្តោតបាញ់ឆ្ពោះទៅរកតែលើរូបនាងនោះ ។ សម្រស់នេះចូល
 តាមភ្នែក ហើយក៏ត្រូវបានចាក់ឬសគល់ក្នុងបេះដូងរបស់ខ្ញុំ ។
 អារម្មណ៍ខ្ញុំលែងនឹងនរ ចេះតែកម្រើករំភើបមិនចេះចប់ហាក់ដូច
 ជាស្រែកឃ្នាននូវអ្វីមួយដែលខ្ញុំពុំដឹងជាឱ្យឈ្មោះថាដូចម្តេច ។
 ក្រុងគ្រុឌដែលចាប់ចិត្តស្នេហានាងកាកី ខំធ្វើព្យុះធ្វើភ្លៀងធ្វើផ្ទុះ
 ខំឆ្លងកាត់ឧបសគ្គគ្រប់បែបយ៉ាង ក៏ដោយសារតែសម្បស្សដ៏ផ្ទុះ
 ផងឥតខ្ចោះរបស់នាងកាកី ។

ឯទុំដែលបានចាប់ចិត្តនឹករពួកស្រឡាញ់ទារ ខំសឹកខុស
 ក្រឹត្យវិន័យក៏ដើម្បីឱ្យបានមកមើលវង់ភ័ក្ត្រនាងដែរ ។ តើនេះ
 មិនមែនដោយសារសម្រស់រឿតឆាយនៃរាងកាយនាងទារទេឬ?
 គ្រាន់តែក្រឡេកឃើញនាងទារអើតកភ្លាមកាលណា នេនទុំក៏

ចាប់ចិត្តស្រឡាញ់ ចាប់ផ្ដើមស្រមៃ ចាប់ផ្ដើមរើរវាយទៅឆ្ងាយ
ស្រេចទៅហើយ ។

តែសេចក្ដីស្នេហានេះ មិនមែនស្ថិតនៅលើសម្បុរសរាង
កាយប៉ុណ្ណោះទេ ។ ជំហានទីពីរ សេចក្ដីស្នេហានេះត្រូវ
ស្ថិតនៅលើចិត្តគំនិតនិងអាត្ម័នស្អាតស្អំ (La beaute de l'âme)
របស់នាងដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ ។ បើសិនជានាងនោះមានរូបរាង
ស្អាតបាតដល់ណាក៏ដោយ តែបើបែរជានារីវិកលចរិតទៅវិញ
នោះខ្ញុំក៏ពុំអាចទ្រាំទ្រស្នេហានាងតទៀតបានដែរ ។

ខ្ញុំអាចស្រឡាញ់នាងនោះបាន លុះត្រាតែនាងនោះមាន
ចិត្តស្អាតស្អំស្មោះត្រង់និងខ្ញុំ ។ បើនាងនោះមានចិត្តរៀបរវៃ
ម្ដងទៅលិចម្ដងទៅកើត នោះស្នេហារបស់ខ្ញុំចំពោះនាងក៏គ្មាន
សារៈសំខាន់អ្វីដែរ ។

ក្រុងគ្រុឌដែលលះបង់នាងកាកីចោល ហើយយកមក
ប្រគល់ថ្វាយស្ដេចព្រហ្មទត្តវិញ ក៏ដោយយល់ឃើញថា កាកី

នេះមានគំនិតមានអាត្ម័ននិងមានអារម្មណ៍មិននឹងនរមិនស្អាតស្អំ
មិនស្មោះត្រង់និងចិត្តភក្តីរបស់ខ្លួនឡើយ ។

ឯព្រះបាទព្រហ្មទត្ត ដែលបំបរបង់នាងកាកីចោលទៅ
ទៀតនោះ ក៏ដោយសារតែយល់ដូចក្រុងគ្រុឌដែរ ។ ខ្ញុំដែលសុខ
ចិត្តបូជាកម្លាំងកាយ ដើម្បីនាងទាវមិនខ្លាចស្លាប់ ក៏ព្រោះតែ
យល់ឃើញយ៉ាងច្បាស់ដែរថា នាងទាវមានចិត្តស្អាតស្អំបរិសុទ្ធ
ចំពោះតែលើរូបខ្លួនមួយ ។

ស្នេហាដែលស្ថិតនៅលើ សម្រស់ចិត្តគំនិតស្អាតស្អំនេះ
ទាក់ជាប់ជាមួយនឹងអំពើល្អ (Les bonnes actions) ដូចជា
បាតដែនិងខ្នងដៃ ។ កាលណាចិត្តគំនិតយើងស្អាតស្អំហើយអំពើ
របស់យើងទាំងប៉ុន្មាន ក៏បាញ់តម្រង់ឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីល្អដែល
អំពើល្អនេះជាលទ្ធផលដែលក្លាយចេញមកពីចិត្តគំនិតល្អប្រពៃ ។
ដូច្នេះកាលណាគួរស្នេហារបស់យើងបានបញ្ចេញសកម្មភាពមួយ
យ៉ាងប្រសើរគាប់ចិត្ត ពេលនោះយើងរីកធ្វើមប្រមាត់សប្បាយ

វិករាយ ហើយយើងក៏វិវត្តស្រឡាញ់គូសង្សារយើងទ្វេឡើង
 ទៀត ។ ដោយសារតែទុំស្មោះត្រង់និងខ្លួនសុខចិត្តវេទនាសុខ
 ចិត្តប្រថុយជីវិតដើម្បីសេចក្តីស្នេហា ដោយមិនព្រមខ្លាចអំណាច
 ចក្រពត្តិរបស់ព្រះរាជា ទើបបានជានាងទាវហ៊ានឆ្លើយទូលប្រាប់
 ស្តេចដោយមិនបាច់គិត ថា ពិតជាប្រពន្ធម៉ឺនទុំមែន !...

រីឯលក្ខណៈស្នេហាពិតប្រាកដរបស់ទស្សនវិទូវិញ មិន
 មែនស្ថិតនៅលើក្របខ័ណ្ឌស្នេហាទាំងនោះទេ ! ... ទស្សនវិទូ
 ជាអ្នកដែលបានឆ្លងកាត់ដុតលក្ខណៈស្នេហាធម្មតាទាំងបីខាងលើ
 នេះរួចស្រេចទៅហើយ ។

ស្នេហារបស់ទស្សនវិទូ មិនមែនស្ថិតនៅក្នុងពិភពអារម្មណ៍
 (le monde sensible) នេះទេ ។

ស្នេហារបស់ទស្សនវិទូ គឺស្ថិតជំពាក់ទៅលើពិភពគតិ (le
 monde intell gible) ។ សេចក្តីស្នេហានេះ គឺជាសេចក្តី
 ស្នេហាលើសោភ័ណអមតៈ (l'amort du beau en soi) ។

ទស្សនវិទូយល់ថា អាត្ម័នរបស់យើងដែលវិលវល់ក្នុងវាលវដ្ត
សង្សារនេះ មានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង ហើយអាត្ម័ននេះត្រូវការ
ជាចាំបាច់ក្នុងការស្វែងរកនូវការស្ងប់ស្ងាត់ រកពិភពគតិមួយ
ដែលអាចផ្តល់មកវិញ នូវសម្រស់គ្រប់បែបយ៉ាង ។

ដូច្នេះទស្សនវិទូ ជាជនមានស្នេហាមួយរូប (un amoureux)
ដែលគួរចិត្តចង់បានតែសោភ័ណអមតៈ (le beau en soi) ។
ទស្សនវិទូជាស្នេហាមួយរូបក៏សត់ក្រពោកយ៉ាកម្នាក់ដែលខំដើរសុំ
ទានស្វែងរកនូវពុទ្ធិ (la sagesse) ។ ពុទ្ធិនេះជាប្រភពនៃ
សេចក្តីសំបូណិសប្បាយគ្រប់បែបយ៉ាង ។ ដូចនេះ ស្នេហា
របស់ទស្សនវិទូ ជាស្នេហាមួយដែលខំធ្វើដំណើរពីការក្រីក្រ
លំបាកល្ងង់ខ្លៅ ឆ្ពោះទៅរកការចេះដឹង ទៅរកសម្រស់អមតៈ
ដែលជាប្រភពនៃការសម្បូណិសប្បាយ ។

នាងទាវដែលសម្លាប់ខ្លួនទៅតាមទុំនេះ ក៏ដោយយល់ឃើញ
ថាក្នុងពិភពយើងសព្វថ្ងៃនេះ គេពុំអាចរកស្នេហាពិតៗ មែនទែន

បានទេ ។ ភាពស្នេហាទាំងប៉ុន្មានដែលមាននៅក្នុងពិភពលោក
 យើងនេះ សឹងសុទ្ធតែជាស្នេហាបោកបញ្ឆោតគ្មានការពិតអ្វី
 ទាំងអស់ (des illusions perdues) ។ ឯសភាពពិតប្រាកដ
 មែន ៗ គឺស្ថិតនៅក្នុងពិភពមួយទៀត គឺពិភពគតិ ។ ក្នុងពិភព
 គតិនេះហើយដែលនាងទាវអាចក្រេបរស់ជាតិស្នេហាពិតប្រាកដ
 (Le vrai amour) ជាមួយទុំដោយគ្មានព្រួយបារម្ភ ដោយ
 គ្មានភ័យថាមានអ្នកណាមកឈ្នានិសតទៅទៀតបានឡើយ ។

ដូច្នេះតើទស្សនវិទូអាចនឹងចាប់យកសោភ័ណស្នេហាអមតៈ

(L'amour du beau en soi) បានឬទេ ? . . .

ទោះបីទស្សនវិទូខំប្រឹងស្វែងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេពុំ
 អាចនឹងរកសម្រស់ស្នេហាអមតៈនេះបានដែរ ។ ជនណាដែល
 មានស្នេហា ជននោះតែងតែយកតំសំគាល់ឃើញថាខ្លួនគេចេះតែ
 មិនគ្រប់គ្រាន់ ចេះតែខ្វះជានិច្ច ។ ដូច្នេះស្នេហាត្រូវការ
 ការគ្រប់គ្រាន់ពេញលេញមិនខ្វះខាត ។ តែចំពោះមនុស្សយើង

០៨៦. ១២២

សំ ច្បាប់
បរិច្ចាគ ថ្នាក់សិស្ស
អតីត វិស្សិត គរុកោសល្យជាតិ

អំពីសេចក្តី

DE L'AMOUR

ការផ្សាយរបស់សារព័ត៌មាន “ធម្មាជន”

២៩/១២/០៣

រក្សាសិទ្ធិ

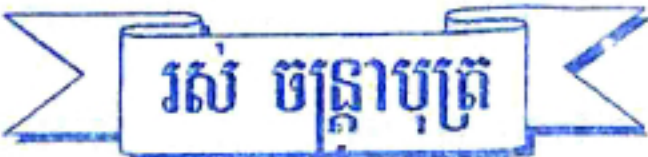
បោះពុម្ពលើកទី ១

ដ.ស ២៥១៥

គ.ស ១៩៧០

ស្នេហានេះនៅតែមិនស្តប់ជាដរាប ។ ឯការដែលខ្ញុំតាមស្រឡាញ់
អ្នកនេះ តាមស្រឡាញ់អ្នកនោះ មិនចេះសំរាក មិនចេះនឿយ
ណាយ មិនមែនបានសេចក្តីថាខ្ញុំខូចខិលឬអាក្រក់អាក្រីគ្មានសីល
ធម៌ក្នុងខ្លួនសោះនោះទេ ! . . . តែនេះមកពីខ្ញុំគ្មានលទ្ធភាព និង
ក្តោបចាប់យកសម្រស់ស្នេហាអមតៈនេះបាន . . . ដែលខ្ញុំខំ
ត្រេចរស្មាត់រត់ខ្ចីតតាមសេចក្តីស្នេហានេះ មកអំពីខ្ញុំស្រវាចាប់
ស្នេហាមិនបាន ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការដែលខ្ញុំរត់តាមស្នេហា
នេះ មកពីខ្ញុំយល់ថា បើខ្ញុំអាចយកស្នេហាបាន ស្នេហានេះអាច
កំចាត់លែងអោយខ្ញុំមានស្នេហាមានកាមតម្រេកតទៅទៀត ។
ឯការដែលខ្ញុំពុំអាចចាប់ឈោងយកស្នេហាបាន គឺមកពីស្នេហា
នេះជាស្រមោលគ្រាប់ឃ្នុះ ។ តែទីបំផុតសេចក្តីស្នេហានេះនៅ
តែមិនចេះស្តប់ ឯចិត្តខ្ញុំសោតក៏មិនស្តប់ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្នេហា
ត្រូវស្ថិតនៅលើភាពសូន្យទេ ។ ហើយសេចក្តីស្នេហារបស់

មនុស្សយើងក៏ជាស្នេហាមួយឥតប្រយោជន៍ដែរ ។

ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីស្នេហានេះ មិនមែនស្ថិតនៅលើការសង្កេត ការជាប់ជំពាក់ចិត្តលើរបស់ដ៏មានតម្លៃមួយនោះទេ ! . . . ស្នេហាជាចលនាមួយដែលចេះតែធ្វើដំណើរលូតខ្ពស់កើនឡើងជាលំដាប់ពីសភាពទាបអន់ថយទៅរកសភាពមានតម្លៃ (La valeur) មួយដែលចេះតែខ្ពស់ឡើងជាលំដាប់ ។ សេចក្តីស្នេហាមិនមែនធ្វើអោយយើងខ្ញាក់នោះទេ ។ សេចក្តីស្នេហានេះអាចបើកភ្នែកអោយយើងមើលតម្លៃអ្វីៗ ឃើញយ៉ាងច្បាស់ពិតប្រាកដនៅពេលដែលយើងបិទភ្នែកជិត ។ បានសេចក្តីថា ស្នេហាមិនមែនជាការសម្របសម្រួលតាមផ្លូវរាងកាយទេ តែជាលក្ខណៈមួយរបស់គំនិតយើង ។ ស្នេហាគឺជាតម្លៃគតិ (une valeur spintueile) ។

ពិតមែនតែសេចក្តីស្នេហាជាចលនាមួយ ដែលនាំយើងទៅរកតម្លៃគតិ ទៅរកសោភ័ណស្នេហាអមតៈក៏ដោយ ក៏ទស្សនវិទូ

នៅតែពុំអាចឈោងចាប់យកសម្រស់ស្នេហាអមតៈនេះបានដែរ ។
 ទោះបីជាដួងនេះក៏ដោយ ក៏ទស្សនវិទូមិនអស់សង្ឃឹមបោះបង់
 ឧត្តមគតិស្វះស្វែងរកសោភ័ណស្នេហាអមតៈនេះឡើយ ព្រោះ
 គេសង្ឃឹមថាថ្ងៃណាមួយ គេនឹងបានទទួលនូវស្នេហាដ៏ធំធេងពិត
 ប្រាកដនោះជាមិនខាន ។

ដូច្នេះជីវិតទស្សនវិទូ ជាជីវិតមួយដែលរត់តាមសេចក្តី
 ស្នេហាមិនចេះចប់មិនចេះហើយ ។

La vie du philosophe est une course éternelle
 après l' amour. . .

មានលក់ដុំ និងរាយ នូវសៀវភៅកាត គ្រប់ប្រភេទ
 បារាំង, ចិន, ខ្មែរ, ថៃ, ជប៉ុន, អង់គ្លេស, ចំរើន
KARAOKE ភ្លេងដោយរូបភាព សៀវភៅឆ្នាំ ២០១២
១. តុបលេខ 21+22+77 ជាន់ឡៅតឿ
 ផ្សារអូរម្លូស្សី Tel : 012 982 980
 : 012 862 018
២. តុបលេខ 68 ផ្សារដំឡូង Tel : 012 863 315

ស្នើសុំកាមតម្រេក

មនុស្សយើងទាំងប្រុសទាំងស្រី ទោះក្មេងក្តីចាស់ក្តី តែ
កាលណាពូកែនិយាយ ឬឃើញគេឯងជិតខាង យកចិត្តទុក
ដាក់ចំពោះកាមគុណ ពោលអោយចំ គឺចំពោះបច្ចេកទេស
រវាងស្រ្តី និងបុរស តែងតែធ្វើមុខក្រញូរ កាចសាហាវ មិនសប្បាយ
ចិត្តហើយក៏តាំងប្រទេចផ្តាសាអ្នកដែលធ្វើអត្តាធិប្បាយនោះភ្លាម ។

តែអ្នកដែលស្អប់ខ្ពើម ទាំងនោះភ្លេចខ្លួនឱ្យឈឹង ថាខ្លួន
សព្វថ្ងៃ សុទ្ធតែរស់នៅក្រោមនីម ក្រោមឱវាទនិងក្រោមបញ្ជា
របស់សេចក្តីស្នេហា របស់កាមតណ្ហា ។ បានសេចក្តីថា
សកម្មភាពទាំងប៉ុន្មាន ដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត បានធ្វើ
បានអនុវត្តសុទ្ធតែជាសកម្មភាព ដែលមានប្រភពដើម
នៅក្នុងកាមតម្រេក (La libido) ។ កំសួលកាមតម្រេក
នេះដែលមានដើមកំណើតតាំងពីយើងកើតមកម្ល៉េះនោះ មាន

ឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងលើអាកប្បកិរិយា កាយវាចាចិត្តរបស់មនុស្ស
គ្រប់ប្រាណ ។ គឺកាមតម្រេកនេះហើយដែលដឹកនាំ និងរៀប
ចំបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃបុគ្គលគ្រប់ ៗ រូប ។

ដូច្នេះបញ្ហាស្នេហា បញ្ហាកាមតម្រេកនេះមិនមែនជាបញ្ហា
ដែលមិនសំខាន់នោះឡើយ ! គឺជាបញ្ហាមួយដែលមានការទាក់
ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅនឹងជីវិតរបស់សត្វគ្រប់ប្រភេទ ដូចជា
ស្រមោលដែលអន្ទោលទៅតាមប្រាណដូច្នោះ ។ ទាំងនេះ
បញ្ជាក់អោយយើងឃើញនិងយល់យ៉ាងច្បាស់ថា ជនដែលស្អប់
និងដាក់កំហុសលើបញ្ហាស្នេហា លើកាមតម្រេក និងអ្នកដទៃ
ទៀតដោយឥតចេះខ្មាស់អៀន ។ ដូចយើងដឹងច្បាស់ហើយថា
ជនទាំងនេះ មិនអាចជៀសផុតពីបញ្ហាស្នេហា បញ្ហាកាមតម្រេក
នេះបានឡើយ ហើយប្រសិនបើឈ្នាក់ងប់ក្បាលវិញ គឺមិនព្រម
ងើបអោយស្ទាងឡើយ ។

ឯសិល្បៈគ្រប់វិស័យដែលមានលើដី ក្រោមមេឃយើង
នេះ (បើតាមយើងសង្កេត) នឹងមានឈ្មោះល្បីល្បាញគ្រប់
ទិសទី ហើយនឹងមានគេទទួលស្គាល់រាប់អានច្រើននោះ លុះត្រា
តែសិល្បៈនោះ ចេះបញ្ចេញបញ្ចូលច្រើននាបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់
លាស់នូវទិដ្ឋភាពពិត នៃសេចក្តីស្នេហា ឬមួយក៏បង្ហាញអោយ
ឃើញយ៉ាងជាក់ស្តែង នូវទិដ្ឋភាពនៃការសេពសោយនិងការ
ប្រព្រឹត្ត លុះដោយអំណាចកាមតម្រេក ។ ឯអក្សរសាស្ត្រ
ដែលល្បីល្បាញ ក៏គឺអក្សរសាស្ត្រដែលធ្លាប់បញ្ចេញនិងលាតត្រដាង
អោយយើងឃើញសភាពពិតប្រាកដនៃកាមតម្រេកដែរ ” អក្សរ
សាស្ត្រណាដែលខ្លះនូវរឿងដោះស្រាយបញ្ហាកាមតម្រេក ត្រូវ
ចាត់ទុកថា មិនមែនជាអក្សរសាស្ត្រមែនទែនទេ ។ ហើយ
អក្សរសាស្ត្ររបៀបនេះ ក៏ត្រូវមតិអ្នកសិក្សាទាំងអស់ចាត់ទុកថា
ជាអក្សរសាស្ត្រមួយគ្មានន័យ គ្មានគេនិយមរាប់អាន ហើយមិន
យូរមិនឆាប់ នឹងមុខជាត្រូវមតិអ្នកអានយកទៅគរទុកមួយកន្លែង

យ៉ាងសមគួរ ។ តែប្រសិនបើមានឈាមដោយរឿងរ៉ាវសព្វគ្រប់
ដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហាកាមតម្រេក នោះមតិមហាជននិងនាំគ្នា
លើកយកមកជជែកពិភាក្សាមិនចេះចប់ មិនចេះហើយ ។

ឯក្នុងរង្វង់ឆាកនយោបាយវិញ អ្នកនយោបាយភាគច្រើន
តែងតែធ្វើនយោបាយក្រោមការញាក់របស់កាមតម្រេកដែរ ។
គំរោងការណ៍នយោបាយរបស់គេនីមួយៗ សុទ្ធតែបានរៀបចំ
អនុវត្តធ្វើយ៉ាងដូចម្តេច អោយតែសេចក្តីស្រេកឃ្លានរបស់កាម
តម្រេកនេះបានសំរេច បានឆ្លុះឆ្លងបរិបូណ៌គ្រប់បែបយ៉ាង ទោះ
ជាជាតិបូពិភពលោកទាំងមូលត្រូវរលំរលាយក៏ដោយ ។ ដូច្នោះ
សង្វាក់នយោបាយក្នុងពិភពលោកទាំងមូលសុទ្ធតែកម្រើក និង
ធ្វើការវិវត្តន៍ទៅតាមកម្លាំងធាតុរបស់កាមតម្រេក : C'est la
sexue ité q' I règle le monde ។ ពិភពលោកអាចលូតលាស់
ចំរើន ធ្វើដំណើរទៅកាន់វឌ្ឍនភាព ក៏ដោយសារកាមតម្រេក
ហើយធ្វើដំណើរថយក្រោយចុះមករកភាពត្បឿនិយម និងហិន

ហោចក៏ដោយសារកាមតម្រេកដែរ ។

ចំណែកសាសនាវិញ ទោះសាសនាណាក៏ដូចសាសនាណាដែរ បុគ្គលភាគច្រើនដែលលះបង់ជីវភាពរស់នៅធម្មតាជាគ្រហស្ថទៅបួសជាសង្ឃ ក៏មកតែពីបញ្ហាកាមតម្រេកនេះដែរ ។ មនុស្សយើងកាលនៅជាគ្រហស្ថ កាមតម្រេកចេះតែលុកលុយដុតកំដៅគ្រប់ពេលវេលាគ្មានស្រាកស្រាន្តឡើយ ហើយកាលណាដោះស្រាយមិនរួច ជនភាគខ្លះនោះក៏ដាច់ចិត្តផ្លាស់សំលៀកបំពាក់ចូលខ្លួនធ្វើជាសង្ឃ ដោយសង្ឃឹមថាបានជ្រះស្រឡះពីកាមតម្រេក ។ ពេលនេះព្រះសង្ឃអាចលះបង់កាមតម្រេកធុនធម្មតាសាមញ្ញនេះបាន តែមានកាមតម្រេកម្យ៉ាងទៀតដែលមានកម្រិតខ្ពស់ បានជម្រុញព្រះសង្ឃអោយស្វែងរកសេចក្តីក្សេមក្សាន្តខាងផ្លូវចិត្ត និងស្វែងរកនិព្វានជាដើម ។

តើគេអាចមានវិធីណាមួយ ដែលអាចជម្រះផ្តាច់បញ្ហាកាមតម្រេកនេះអោយដាច់ត្រឹមផុតពូជបានឬទេ ?

បើតាមយោបល់យើង, យើងយល់ថាការបំបាត់ឱ្យផុតពូជ
 បញ្ហាកាមតម្រេកនេះ ជារឿងមួយដែលហួសសមត្ថភាពនៃជន
 ធម្មតា ។ គេដោះស្រាយបានខ្លះៗ ដែរ . . . តែបានម្តង
 មួយកាលប៉ុណ្ណោះ! រួចហើយកាលណា វាក៏កើតមានវិញ ដូចដើម
 ដំដែល ។

រួមសេចក្តីទៅ យើងឃើញថា កាមតម្រេកនេះមានឥទ្ធិ
 ពលមានអំណាចខ្លាំងក្លាណាស់ប្រៀបស្មើបាននឹងព្រះអទីទេព ។
 កាមតម្រេកនេះហើយ ដែលជាអ្នកចាត់ចែង រៀបចំតុបតែង
 ចលនាសង្វាក់ពិភពលោកទាំងមូល ។ បានសេចក្តីថា សត្វ
 លោកគ្រប់រូបសុទ្ធសឹងជាតុក្កតារបស់កាមតម្រេកទាំងអស់ ។

ដូច្នេះ គុកកម្មលោកីយយើងនេះ រស់នៅក្នុងភ្លើងកាម
 តម្រេក !

បញ្ហាស្នេហា

នៅលើពិភពលោកយើងនេះ បញ្ហាស្នេហាជាបញ្ហាមួយធំ
បំផុតដែលគេត្រូវតែដោះស្រាយឱ្យបាន រហ័សរួសរាន់ទាន់ពេល
វេលា ។ បើមិនដូច្នោះទេនោះ នឹងមានវិបត្តិមួយយ៉ាងធំកើត
ឡើងក្នុងសង្គមមនុស្សយើង ។

សេចក្តីស្នេហាមានន័យនិងអត្ថរសយ៉ាងធំ ខ្លាំងពូកែលើស
លុបណាស់ វាមានមហិទ្ធិវិទ្ធិ អាចទាក់ទាញអោយមនុស្សឆ្លុត
វង្វេងលែងដឹងខុសត្រូវក៏មាន ឱ្យមនុស្សមានកម្លាំងកំហែងពូកែ
ក៏មាន ។

ហេតុដូច្នោះហើយបានជាគេតែងតែ ឃើញអ្នកនិពន្ធខាង
អក្សរសាស្ត្រចែកគ្នាជាក្រុមជាពួក ។ ក្រុមមួយ ស្រឡាញ់ខំអូត
អាងនិងគោរពសេចក្តីស្នេហា ហើយមួយទៀតបែរជាប្រទេច
ផ្តាសារឿងស្នេហាទៅវិញ ។

ស្នាដៃរបស់អ្នកនិពន្ធ

- ១- La Dissertation littéraire
- ២- អាម៉ុកបូជនវិកលនៅម៉ាឡេស៊ី (ប្រែសម្រួលពីរបរទេស)
- ៣- ម្ចាស់ប្តីដួងកិត្តអូន
- ៤- កម្រងទស្សនៈវិជ្ជា (ពីភាគទី ១ ដល់ភាគទី ៥)
- ៥- អំពីស្នេហា

បោះពុម្ពជាថ្មីថ្ងៃទី ០១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០០២

ចំនួន ២.០០០ គ្បាលគត់

បច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ : ឯល សេរីហ៊ុន

បោះពុម្ពដោយ : ភីន ប៊ុនថន

អ្នកដែលស្រឡាញ់គោរពនិងនិយមស្នេហាគឺសុទ្ធតែជាជន
ដែលយល់ថាស្នេហាល្អស្នេហាជាប្រភពនៃសេចក្តីសុខ ស្នេហា
ជាប្រភពនៃសុភមង្គល ដែលអាចឱ្យមនុស្សយើងមានកម្លាំង
កំហែងសប្បាយក្នុងការរស់នៅក្នុងជីវិតនេះ ។ ចំពោះពួកគេនេះ
ជីវិតមិនមែនឥតន័យនោះទេ ។ ដោយសេចក្តីស្នេហាជាប់នៅ
ជាមួយនោះ មនុស្សយើងលែងគិតឃើញពីការលំបាកអ្វីទៀត
ហើយ ។

សេចក្តីស្នេហាជាឱសថទិព្វ អាចស្រោចស្រង់ជីវិតយើងឱ្យ
មានន័យ ។ គឺពេលនេះហើយដែលជីវិតយើង ពោរពេញទៅ
ដោយសុភមង្គល ។

ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងមិនត្រូវភ្លេចដែរថា
សេចក្តីស្នេហានេះជាប្រភពនៃទុក្ខ ដែលធ្វើអោយមនុស្សយើង
លុះដោយកាមគុណ ភ្លេចអស់ការពិត ការត្រឹមត្រូវយុត្តិធម៌និង
ការចម្រើនលូតលាស់ ។ ហេតុដូច្នោះហើយបានជាអ្នកនិពន្ធ

ខាងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រ ច្រើនតែចូលចិត្តវែកញែកលាតត្រដាង
 មុខអាក្រក់ នៃសេចក្តីស្នេហានេះ ។ ក្នុងខណៈនេះហើយដែល
 បុគ្គលយើងលុះដោយក្តីស្នេហាបែរទៅជាឥតវិញ្ញាណ គ្មាននូវ
 ក្បាលគ្មានសតិអារម្មណ៍ គ្មានវិចារណញ្ញាណត្រឹមត្រូវ ។ គេសុខ
 ចិត្តអោយសេចក្តីស្នេហាជិះជាន់សង្កត់សង្កិនគ្របដណ្តប់ដឹកនាំ
 ប្រមុះគ្រប់ទិសទី គ្រប់ពេលវេលា ។

កាលណាលុះដោយសេចក្តីស្នេហា របៀបបែបអារត់
 អារាយហើយ បុគ្គលយើងម្នាក់ៗអាចធ្វើអ្វី ៗ បានទាំងអស់នោះ
 ក៏ត្រូវកំទេចពីភពលោកទាំងមូលក៏ដោយ អោយតែអាចផ្តាច់ចិត្ត
 កំពូលដូងចិត្តនិងកំពូលជីវិតបាន ។ ក្នុងរឿងព្រេងនិទានមួយនៃ
 ប្រទេសក្រិចឈ្មោះថា " ចម្ប៉ានៅត្រី " (La gurre de Troie)
 ព្រះអង្គម្ចាស់ "មេណេឡាស់" សុខចិត្តអោយពលរេហ៍ងាប់ដូច
 គេហាល រាប់មិនអស់ ដើម្បីខំដណ្តើមយកព្រះអង្គម្ចាស់ក្សត្រី
 "អេឡែន" ពីស្តេចនៃប្រទេសត្រីវិញ ។

ស្តេចខ្មែរព្រះនាមជ័យជេដ្ឋាទី២ រក់ដោយកាមគុណសុខ
ចិត្តសម្លាប់ជាតិឯង សុខចិត្តលះបង់កេរ្តិ៍ដំណែលពីដួនតា... ។

ហើយប្រទេសកម្ពុជាយើងដែលរងទុក្ខ វេទនាសព្វថ្ងៃនេះ
ដោយភ្លើងសង្គ្រាមគ្រប់ទិសទី តើមិនមែនដោយសារនយោបាយ
ដែលអោយតណ្ហាអោយសេចក្តីស្នេហាដឹកច្រមុះទេឬអ្វី ?

ដូច្នោះយើងអាចយល់ឃើញថា មនុស្សយើងទោះបីខ្លាំងដូច
ម្តេចក៏ដោយក៏មិនអាចយកជ័យជំនះលើសេចក្តីស្នេហាបានដែរ ។
មនុស្សយើងអាចរស់អាចស្លាប់ដោយសេចក្តីស្នេហាបាន ហើយ
ពិភពលោកក៏អាចរលាយរលត់ ឬ ចម្រើនជឿនលឿនដោយវា ក៏
បានដែរ ។ បើស្នេហាខ្លាំងម្តងៗ ពូកែម្តង ៗ ពុំគួរយើងបំបាត់
វាចោលទេ គួរតែទុកវាយ៉ាងស្រួល ផ្តួមវាអោយល្អគ្រាន់បានកែ
អផ្សុកក្នុងឆាកជីវិត ។ បើគ្មានស្នេហាទេ ជីវិតក៏គ្មានន័យ ឯផែន
ដីក៏ត្រូវរលត់ដែរ ពីព្រោះមនុស្សម្នាក់ៗ ដែលខំធ្វើការរកស៊ី
ចិញ្ចឹមជីវិតជិះជាន់គេ កាប់សម្លាប់គេឯងគឺគ្មានឃើញអ្វីក្រៅ
ពីខ្សែកទៅបំរើត្រង់ចំណុចបញ្ហាស្នេហានេះឡើយ ។

ស្នេហាជារឿងមួយដែលមានអាយុជីវិតយូរយារណាស់មក
ហើយ ។ ស្នេហាមិនមែនទើបតែចាប់បដិសន្ធិក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល
នេះទេ ។ អាយុវាចាស់ក៏រលប្រហែលនិងដើមកំណើតនៃសត្វ
លោកទាំងអស់ដែរ ។ ហើយក្នុងបញ្ហាស្នេហានេះគេសង្កេត
ឃើញមានទ្រឹស្តីជាច្រើនដែលខុសប្លែកកំណើតរបស់វា ។

បើយើងយោលទៅតាមទ្រឹស្តីនៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ យើង
ឃើញថា ដើមកំណើតនៃសេចក្តីស្នេហារនេះគ្មានអ្វីក្រៅពីអវិជ្ជា
ឡើយ ។ អវិជ្ជានេះបណ្តាលឱ្យមានចិត្ត ចង់ចាប់កំណើតជា
សត្វលោក ។ ហើយកាលណាតែចាប់កំណើតមានជីវិតរស់
នៅជាសត្វលោកមួយរូបហើយ សត្វលោកទាំងនោះក៏ត្រូវតែ
ហែលអណ្តែតត្រសែតត្រណាត់ត្រណែងក្នុងវាលវដ្តសង្សារ ។
ក្នុងវាលវដ្តសង្សារនេះ សត្វលោកជួបប្រទះជានិច្ចជានិរន្តរ៍នូវ

កាមតណ្ហានិងស្នេហាគ្រប់ចែបគុន ។ ដូច្នេះវាលវដ្តសង្សារនេះ
ជាប្រភពនៃសេចក្តីស្នេហា ។

តែចំពោះគម្ពីរពេរវិញ្ញាណ (Evangile) ខាងយេស៊ូវិញ
យើងឃើញថាស្នេហាជារឿងនៃជំនួយ ដែលកើតឡើងដោយ
ឥតប្រុងប្រៀបជាមុនរវាងអាដង់ (Adam) និងអែវ (Eve) ។
តាមគម្ពីរនេះ ព្រះអាទិទេព កាណងដំបូងដើ បានបង្កើតមនុស្ស
ពីរនាក់អោយរស់នៅលើពិភពផែនដី ឈឺងនេះគឺអាដង់និងអែវ ។
ព្រះអាទិទេពហាមប្រាប័នអ្នកទាំងពីរនាក់នេះ មិនឱ្យឡើងបេះដូង
ប៉ោមមកបរិភោគដាច់ខាត ។

ដូច្នេះសត្វលោកទាំងពីរនេះ ចេះតែរស់នៅជាមួយគ្នាដោយ
ឥតរឱសស្មានអ្វីបន្តិចឡើយ ។ គេរស់នៅជាមួយគ្នាក្នុង
លក្ខណៈមិនយល់កាវណ៍ ។ តែក្រោយមកសភាវៈអាក្រក់
សាតង់(Satan) បានមកបញ្ចូលចិត្តអ្នកទាំងពីរឱ្យឡើងបេះដូង
ប៉ោមមកបរិភោគ ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក អាដង់ និង អែវ

ក៏ចេះចាប់ចិត្តស្រឡាញ់បេតិគ្គាទៅវិញទៅមកភ្លាម ។ សេចក្តី
ស្នេហានេះហើយ ដែលបង្កបង្កើនឱ្យមានមនុស្សរស់នៅពាស
ពេញតែលើប្រផ្នូត ។

តែបើតាមរឿងព្រេងនិទានរបស់ជនជាតិក្រិចវិញ គេថា
មនុស្សយើងពីដើមមិនមែនមានក្បាលមួយ ដៃពីរ ជើងពីរ ដូច
សព្វថ្ងៃនេះទេ តែកាលនោះ មនុស្សយើងមានក្បាលពីរដៃបួន
ជើងបួន ។ មនុស្សយើងមានមហិទ្ធិឬទ្ធិខ្លាំងពូកែណាស់ ដែល
ជាហេតុការណ៍មួយ ទេវតាទាំងពួងច្រណែនឈ្នានីស ទៅទូល
ព្រះអាទិទេពស្តុត្តិទេវ (Jupiter) ឱ្យដាក់ទោសមនុស្សយើងជា
ទម្ងន់ ។ ព្រះអាទិទេពក៏ចាប់មនុស្សយើងមកពុះជាពីរ ក៏មាន
ក្បាលតែមួយ ដៃតែពីរនិង ជើងពីរដូចសព្វថ្ងៃនេះ ។

ដូច្នេះហើយបានជាក្នុងឆាកជីវិតរស់នៅនេះ ផ្នែកនីមួយៗ
គឺមនុស្សយើងដែលមានរូបរាងដូចសព្វថ្ងៃនេះ ចេះតែត្រេច
រង្គត់ដើរស្ទុះស្ទែងរកមើលតើមួយផ្នែកទៀតនោះនៅឯណា ។

អ្នកខ្លះដើររកក៏បានជួបដូចបំណងសុខស្រួលទៅ ។ អ្នកខ្លះទៀត
 ទំរាំនឹងបានសម្រេចទៅតាមបំណងត្រូវបានទទួលទុក្ខវេទនាស្ទើរ
 ស្លាប់ស្ទើររស់ ។ អ្នកខ្លះទៀតមិនទាន់រកឃើញ ឬរកបានមួយ
 ផ្នែកទៀតផង ក៏ស្រាប់តែបាត់បង់ ជីវិតយ៉ាងអាណោចអធម្ម
 បាត់ទៅ ។ នេះហើយគឺស្នេហា ។ សេចក្តីស្នេហានេះបញ្ជាក់
 ត្រង់ដែលមួយផ្នែក ១ (La moitié) ខំស្វែងរករកមួយ
 ផ្នែកទៀត ។

ដូច្នេះហើយ បានជាយើងសង្កេតឃើញថា គូស្នេហា
 នីមួយៗ កាលណាបានជួបគ្នាម្តង ៗ ហើយក៏តាំងឱបរិត ឱប
 ហើយ ឱបទៀត គ្មានពេលជិនណាយ ឯពេលវេលាហាក់
 ដូចជាកន្លងទៅយ៉ាងឆាប់រហ័សណាស់... គូស្នេហាម្នាក់ៗសុទ្ធ
 តែចង់រួមរិត ឱបគ្នាឱ្យតែមានក្បាលពីរដៃបួន នឹងងើងបួនដូច
 រូបរាងកាលដើម (forme primitive) រហូតដល់អវិសានលោក ។

សេចក្តីស្នេហានេះ មានកម្លាំងមហិមា ទាំងផ្នែកផ្លូវចិត្ត
 និងផ្លូវកាយ ។ សេចក្តីស្នេហានេះមានលាយឡំទៅដោយ

សេចក្តីវេទនា ក្រលំបាក តោកយ៉ាក (la pauvreté) និងការ
 សម្បូណិហូរហៀរ មិនចេះខ្វះ (la richesse) ។ អ្នកដែល
 មានសេចក្តីស្នេហា មិនបានសម្បូណិហូរហៀរ ឬមានសុភ
 មង្គលគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ។ គេតែងតែជួបឧបសគ្គ និង
 ទុក្ខវេទនាជាលំដាប់លំដោយ មិនចេះចប់មិនចេះហើយ ។

សភាពសំបូណិសប្បាយ លាយនឹងទុក្ខវេទនាដូច្នោះធ្វើ
 ឱ្យមនុស្សជឿស្អប់ និងវង្វេងងប់ក្នុងជីវិតដ៏សែនងងឹតនេះ ។
 សេចក្តីសប្បាយជួយបន្លប់ក្តីទុក្ខអោយមនុស្សជឿថាមានសុភមង្គល
 ល្អសប្បាយសម្បូណិហូរហៀរចាក់ច្រាស់គ្រប់គ្រាន់មិនចេះខ្វះ ។

ដូច្នោះយើងឃើញថា ស្នេហាជាគ្រឿងភ្លេងមួយដែល
 បន្តរឡើងសម្រាប់បន្តនិងបន្តជីវិតងងឹតស្អប់នេះ នៅក្នុង
 វាលវដ្តសង្សារ ។

ដូច្នោះស្នេហាជាឧបករណ៍មួយ ដែលមនុស្សយើងម្នាក់ៗ
 មិនត្រូវមាក់ងាយឬធ្វេសប្រហែសវាឡើយ ។ ស្នេហានេះហើយ
 ដែលដឹកនាំជីវិតមនុស្សលោកនិងជីវិតពិភពលោក ។

ជំពូកទី ២

កាមតម្រេក

នៅក្នុងសង្គមមនុស្សយើង កាលណាគេលើកយកបញ្ហា
 កាមតម្រេកដដែលក៏ចារណា គេតែងតែជួបប្រទះនូវឧបសគ្គ
 ផ្សេងៗ នូវការមិនសប្បាយចិត្តពីសំណាក់អ្នកជិតខាង ។
 ការដែល គេស្អប់មិនចូលចិត្តស្តាប់ ឬឮ ឬយល់ ពីបញ្ហាកាម
 តម្រេក មកពីគេយល់ថា វាជារឿនអពមង្គលជារឿងឧបទ្រព
 ចម្រើន ។

ប៉ុន្តែបើយើងយោលទៅតាមការសិក្សាស្រាវជ្រាវតាមផ្នែក
 វិទ្យាសាស្ត្ររបស់មុខវិជ្ជា **ចិត្តវិភាគ** (la psychanalyse =
 psyké ចិត្ត + analyse វិភាគ) វិញ យើងអាចយល់បានយ៉ាង
 ច្បាស់ថា កាមតម្រេកនេះ ជាបញ្ហាមួយយ៉ាងធំបំផុតរបស់
 មនុស្សម្នាក់ ។

គឺជាបញ្ហាមួយដែលទាក់ទងយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ជាមួយនឹងជីវិត

ការប្តូរថ្មី

“ អំពីស្នេហា ” ជាសៀវភៅសាកល្បងមួយ (Essai) ដែល
យើងបានខំធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សា ដើម្បីរកធាតុពិតនៃសេចក្តីស្នេហា ។

ឯធាតុពិតនៃសេចក្តីស្នេហា ដែលយើងលើកយកមកអធិប្បាយ
វែកញែកដោះស្រាយនេះ គឺមាននៅក្នុងផ្នែកទស្សនវិជ្ជា ចិត្តសាស្ត្រ និង
សង្គមសាស្ត្រ ហើយមានធ្វើការសិក្សាមួយទៀត ដែលស្តីអំពីលក្ខណៈ
និងច្បាប់នៃសេចក្តីស្នេហាក្នុងសង្គមខ្មែរ ។

អត្ថបទខ្លះក្នុងការសាកល្បងនេះ បានត្រូវបោះពុម្ពផ្សាយរួចម្តង
មកហើយ លើទំព័រសារពត៌មាន “ សេដ្ឋកិច្ចខ្មែរ ” និងក្នុង “ កម្រងទស្សន
វិជ្ជា ” ភាគទី២ និងភាគទី ៣ ។

ឯការសាកល្បង “ អំពីស្នេហា ” ដែលយើងរៀបចំនៅពេលនេះ
យើងបានកែសម្រួល បានចាត់ចែងទៅតាមដំណើរការផ្នែក និងបន្ថែម
ការសិក្សាសាកល្បងជាច្រើនទៀត ដើម្បីបញ្ជាក់បង្ហាញអោយឃើញនូវ
ការវិវត្តន៍របស់សេចក្តីស្នេហាតាំងតែពីក្នុងផ្នែកសង្គមទស្សនវិជ្ជា រហូត
មកដល់ភ្នែកសង្គមមនុស្សធម្មតា ។

ដែលត្រូវតែប្រព្រឹត្តទៅរហូតដល់ថ្ងៃអវសានរបស់យើង ។

ចិត្តវិភាគនេះ ទើបតែមានដើមកំណើត កើតឡើងនៅ ដើមសតវត្សទី ២០ ។ អ្នកប្រាជ្ញដែលបង្កើតចិត្តវិភាគនេះ ឱ្យរស់ រានមានជីវិតនឹងគេក្នុងរង្វង់សែរៀនវិទ្យាសាស្ត្រ ឈ្មោះ "ស៊ីមុន ហ្វ្រីដ" (Sigmund Freud) ។ "ស៊ីមុនហ្វ្រីដ" មានដើម កំណើតជាជាតិអូទ្រីស្យ ។ គាត់កើតនៅឆ្នាំ ១៨៥៦ ហើយ ស្លាប់ទៅវិញក្នុងឆ្នាំ ១៩៣៥ ។

ក្នុងចិត្តវិភាគនេះ "ហ្វ្រីដ" បានសង្កត់ទ្រីស្តីឱ្យ ស្ថិតជាពិសេសនៅលើបញ្ហាកាមតម្រេក ។ កាមតម្រេកជា បាតុភូត ដែលទាក់ទងជាមួយនឹងជីវិត កាមគុណ របស់យើង ម្នាក់ៗ ។ ជីវិតកាមតម្រេកមិនមែនចាប់កំណើតកើត ជានៅពេលដែលយុវជនពេញកម្លោះក្រមុំ (La puberté) នោះ ទេ ។ តែជីវិតកាមតម្រេកនេះ ចាប់មានកំណើតតាំងពីមនុស្ស យើងកើតមកម្ល៉េះ "ហ្វ្រីដ" បានធ្វើការអធិប្បាយពន្យល់

ពីលក្ខណៈកាមតម្រេកនេះ ដែលមានការវិវត្តន៍បន្តបន្ទាប់មក
 តាំងពីនៅវ័យកុមារ ។ (គោលគំនិតសំខាន់ស្ថិតនៅត្រង់ដែល
 គេដឹងថា នៅលើសារពាង្គកាយយើងមានកន្លែងខ្លះដែលអាចនាំ
 មកនូវក្តីសប្បាយ (le plaisir) ។ កន្លែងលើសារពាង្គកាយ
 ដែលអាចនាំមកនូវក្តីសប្បាយនេះ តែងតែផ្លាស់ប្តូរជាលំដាប់
 លំដោយទៅតាមវ័យមនុស្សយើង ។

នៅក្នុងឆ្នាំទីមួយ មាត់របស់ក្មេង ជាប្រភពដែល
 ផ្តល់មកនូវការសប្បាយគ្រប់បែបយ៉ាង ដូចជាការបៅ ជញ្ជក់
 ដោះម្តាយជាដើម ។ ដល់អាយុពីរឆ្នាំទៅបីឆ្នាំ កន្លែងកាម
 តម្រេកដែលផ្តល់មកនូវការសប្បាយនេះ ត្រូវមកស្ថិតលើត្រង់
 កន្លែងគូថ (la zone anaje) ទៅវិញ ។ ពេលនេះក្មេង
 ចេះចូលចិត្តស្រឡាញ់ការស្អាតស្អំ ស្តាប់ខ្លឹមការក្រខ្វក់ ។
 ពីអាយុបីឆ្នាំទៅប្រាំឆ្នាំ គេឃើញថាកន្លែងកាមតម្រេកនេះមាន
 នៅកន្លែងលិង្គប្រភេទ (organe génile) ។ ហើយពី

អាយុប្រាំមួយឆ្នាំ រហូតដល់ជំទង់ បញ្ហាកាមតម្រេកដូចជា សម្មត្យាតំបាត់សម្លេង ។ ប៉ុន្តែដល់ពេលវ័យកម្លោះក្រមុំ (la puberté) កាលណា ភ្លើងកាមតម្រេកនេះ ក៏ចាប់ផ្តើម កញ្ជ្រោងឡើង ។ ពេលនេះ កាមតម្រេករបស់បុគ្គលម្នាក់ ៗ មានលក្ខណៈបាញ់ឆ្ពោះទៅរកបុគ្គល ដែលមានប្រភេទផ្ទុយពី គ្នា ។ កាមតម្រេកនេះមានសភាពពឹងផ្អែកទៅសិរិរាងកាយនិង ទទួលឥទ្ធិពល នៃលក្ខណៈវប្បធម៌សង្គមជាតិ ។ ជាពិសេស ទៅទៀត នៅក្នុងសង្គមយើង កាមតម្រេកនេះច្រើនតែស្ថិតនៅ ក្រោមឱវាទឥទ្ធិពល សាសនានិងទំនៀមទម្លាប់សាសន៍ជាតិ ។

“ប្រឺដ” យល់ថា កាមតម្រេកនេះជាមូលដ្ឋានសំខាន់ បំផុតនៃសកម្មភាពគ្រប់បែបយ៉ាង របស់មនុស្សលោក ។ កាមតម្រេកនេះហើយដែលរៀបចំ និងអប់រំពត់នូវអាកប្បកិរិយា (Le caractère) និងបុគ្គលិកលក្ខណៈ (La personnalité) របស់យើងម្នាក់ ៗ ។ កាលណាយើងបានសម្រេចកាមតម្រេក

នោះការត្រូវការរបស់យើងក៏បានគ្រប់គ្រាន់ យើងក៏រីករាយ
 សប្បាយចិត្តរីកចម្រើនប្រមាត់ ។ តែប្រសិនបើកាមតម្រេកយើង
 មិនបានសម្រេចនូវសេចក្តីត្រូវការគ្រប់ប្រភេទនោះ គេនឹងកត់
 សំគាល់ឃើញមាន **សភាពខកចិត្ត** (La frustration) ។
 កាលណាមានសភាពខកចិត្ត **សភាពកកផ្តុំ** (Le refoulement)
 ធ្វើអោយយើងមូម៉ៅក្តៅក្រហាយមិនសប្បាយចិត្ត ហើយចេះបែរ
 ទាស់ចិត្ត ។ សភាពកកផ្តុំនេះ កាលណាវាមានកំរិតខ្លាំង
 ហើយវាអាចបណ្តាលអោយមាន **ជំងឺផ្លូវចិត្ត** (Les maladies
 psychopathologiques) ហើយជាពិសេស អោយមនុស្សទៅជា
 ផ្លូវចលីលា ឱ្យមនុស្សមានការភ័យព្រួយខ្លាចតក់មា (l'angoisse)
 មានក្តីអស់សង្ឃឹម និង ជ្រុលខ្លួនរហូតដល់ធ្វើអត្តឃាតក៏មាន
 (le suicide) ។

ក្នុងលក្ខណៈចុងក្រោយនេះហើយ ដែលមនុស្សយើងរស់
 នៅក្នុងពិភពមួយដែលពោរពេញទៅដោយក្តីអស់សង្ឃឹម ក្នុង

ពិភពមួយដែលខ្លះនូវឧណ្ណភាពនៃសុភមង្គល ។ ក្តីអស់សង្ឃឹម
 នេះហើយ ក្តីទុក្ខព្រួយសោយសោកសង្រេងនេះហើយ ដែល
 ធ្វើឱ្យយើងមើលពិភពលោកឃើញខ្មៅងងឹតដុំជិត គ្មានរស្មីពន្លឺអ្វី
 គួរឱ្យត្រេកត្រអាលសោះឡើយ ។ ពេលនេះ យើងមានគំនិត
 មានទ្រឹស្តីមួយដែលហៅថា **អារត្រកំនិយម** (le pessimisme) ។
 ឯជីវិតរបស់យើងវិញ ក៏គ្មានតម្លៃត្រង់ណាដែលគួរឱ្យយើងខំ
 ទ្រាំរស់នៅសោះឡើយ (la vie ne vaut pas la peine d'être
 vécue) ។

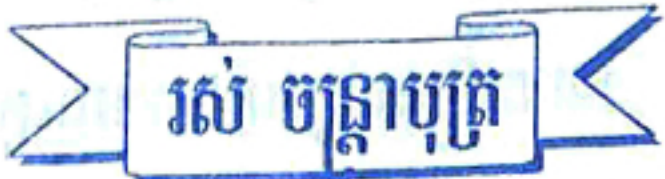
មួយផ្នែកវិញទៀត កាមតម្រេកអាចបញ្ជាក់ឱ្យយើងយល់
 យ៉ាងច្បាស់ថា សកម្មភាពគ្រប់បែបយ៉ាងរបស់ជីវិតមិនមែនសុទ្ធ តែ
 ពោរពេញទៅដោយសុភមង្គលនោះឡើយ ។ កាមតម្រេកអាចជំរុញ
 ឱ្យយើងមានកម្លាំង មានលទ្ធភាពក្នុងការបង្កបង្កើនអ្វីមួយជាប្រយោជន៍
 ដល់សង្គមមនុស្ស ដូចជាក្នុងមជ្ឈដ្ឋានវិទ្យា-សាស្ត្រ ទស្សនវិជ្ជា
 ជាដើម ។ កាមតម្រេកអាចធ្វើឱ្យយើងមានកិត្តិយសល្បីល្បាញ ។

ដូច្នោះយើងមិនគួរដាក់ទោសដាក់កំហុស ទៅលើកាមតម្រេក
 ឬ ទៅលើអ្នកដែលលើកបញ្ហាស្នេហានេះមកនិយាយឡើយ ។
 បើយើងនៅតែស្អប់ខ្ពើម ហើយដាក់ទោសកំហុសលើការសិក្សា
 ពីកាមតម្រេក នោះក៏យើងពុំអាចទប់សកម្មភាពកាមតម្រេកនោះ
 បានឡើយ ។ កាមតម្រេកនៅតែមានសកម្មភាពចាត់ចែង ទំព័រចិត្ត
 ទំព័រជីវិតយើងជានិច្ចជាកាល ។ កាមតម្រេកនៅតែមានឥទ្ធិពល
 ជានិច្ចនិរន្តរ៍ លើអាកប្បកិរិយាចរិត (le caractere) និងបុគ្គលិក
 លក្ខណៈមនុស្សយើងជានិច្ច ។

កាមតម្រេក អាចជំរុញផ្តល់នូវភាពខ្ពង់ខ្ពស់ (la grandeur)
 និងភាពទន់ខ្សោយ (la faiblesse) ។

លក្ខណៈស្នេហា

សេចក្តីស្នេហារវាងយុវបុរស និងស្ត្រី ជាសេចក្តីស្នេហា
 មួយដែលគេពុំព្រមផ្សាយចេញ ឱ្យនរណាម្នាក់ដឹងឡើយ ។
 សូម្បីតែសាក្សី ក៏គេពុំត្រូវការឱ្យមានដែរ ។ ហើយសេចក្តី
 ស្នេហានេះក៏គ្មានលក្ខន្តិកៈ ក្នុងត្រា (contrat) អ្វីឱ្យពិតប្រាកដ
 ដែរ ។ ស្នេហាគឺជាភាពមួយដែលបង្រួបបង្រួមរូបកាយបុគ្គល
 ពីរនាក់ដែលមានភេទផ្ទុយគ្នា ។

គោលបំណងធំបំផុតរបស់គូស្នេហានីមួយៗ មិនមែនចិត
 នៅត្រង់ការបង្កើតឱ្យមានគ្រួសារនោះទេ ! ... គូស្នេហានីមួយៗ
 ដែលខំស្រឡាញ់អោយគ្នាស្ងួតនោះ គឺមកតែអំពី ចង់រងាប់
 រំលាយឱ្យអស់នូវភ្លើងកាមតម្រេកដែលមានក្នុងរាងកាយ ។ ឯការ
 ដែលបណ្តាលឱ្យកើតជាកូនពូនជាចៅនេះ ជាលក្ខណៈចៃដន្យមួយ
 ឥតបានព្រាងទុកក្នុងកម្មវិធីដើមឡើយ ។

ដូច្នេះយើងឃើញថា លក្ខណៈស្នេហាមានពីរយ៉ាង

១-ស្នេហាការមតម្រេក (Amour sexuel)

បុគ្គលម្នាក់ ដែលជាប់ស្រឡាញ់បុគ្គលមួយទៀត គឺមាន
គំនិតគិតធ្វើដូចម្តេច ឱ្យតែបានសម្រេចខាងកាមតម្រេក ។ គេ
ចង់អោបរិតឱ្យអស់ចិត្ត ចង់ឱ្យរលាយអស់នូវកាមតម្រេកទាំង
អម្បាលមាណ ។ គេចាត់ទុកថា គួរស្នេហារបស់គេនោះ ជា
ប្រភពនៃសេចក្តីសប្បាយ ជាប្រភពនៃស្ថានសួគ៌អណ្តែតអណ្តូង និង
ជាប្រភព នៃការសម្រាកកាយ ។ ពេលដែលយើងដកចិត្ត
ជំពាក់ទៅលើបញ្ហានេះ នោះតណ្ហាអាចធ្វើអោយយើងមានសភាព
ការតឹងរឹងចង្អៀតចង្អល់ពិបាកដោះស្រាយ ។

កាលណារបស់អ្វីមួយ (objet) អាចផ្តល់មកនូវសេចក្តី
សប្បាយ យើងតែងតែនឹកចង់បានរបស់នោះដើម្បីយកមកធ្វើ
ឱ្យយើងសប្បាយទៀត ។

ដូច្នេះចំពោះមនុស្សម្នាក់ ដែលអាចធ្វើឱ្យយើងសប្បាយ

រីករាយ យើងតែងតែមានចិត្តចង់ជួបមនុស្សនោះ ឱ្យបានជា
ញឹកញាប់ ។ សេចក្តីត្រូវការមនុស្សម្នាក់ទៀត ដែលអាចផ្តល់មក
នូវសេចក្តីសប្បាយរីករាយតាមផ្លូវកាយ (Amour physique)
នេះ កាលណាយូរ ៗ ទៅអាចប្រែក្លាយ ទៅជាស្នេហាកាម
ផ្លូវចិត្ត (Amour actif) ។ ពេលនេះហើយហើយគេ
សង្កេតឃើញសម្បុររាងកាយបើកផ្លូវឱ្យមានសម្បុរតាមផ្លូវចិត្ត
(ហើយផ្ទុយទៅវិញសភាពទន់ភ្លន់ក៏អាចបើកផ្លូវឱ្យមាន តម្រេក
តាមផ្លូវកាយដែរ ជាពិសេសគឺការទន់ភ្លន់របស់ស្ត្រីភេទ) ។

២. ស្នេហាមនោសញ្ចេតនា (Amour sentimental)

ស្នេហាមនោសញ្ចេតនានេះ ជាជំហានទីពីររបស់សេចក្តី
ស្នេហា ។ នេះបានសេចក្តីថាគួរស្នេហាម្នាក់ៗ បានឆ្លងផុតពី
ស្នេហាកាមតម្រេក (Amour Sexuel) មកដល់ដំណាក់ការ
ស្នេហាមនោសញ្ចេតនា (Amour Sentimental) ។

ក្នុងស្នេហាមនោសញ្ចេតនានេះ គេបានកត់សំគាល់ឃើញ

ថាបុរសភេទដែលបានចាប់ចិត្តស្រឡាញ់ស្រ្តីណាម្នាក់ ក៏ដោយ
 សារតែសម្ផស្សរាងកាយ និងដោយសារមនោសញ្ចេតនាជាជាង
 បំណងតាមផ្លូវកាមគុណ ។ តែចំពោះស្រ្តីភេទវិញសេចក្តីស្នេហា
 មានមូលដ្ឋានពិតប្រាកដស្ថិតនៅលើកាមតម្រេក ។ ស្រ្តីភេទ
 ចាត់ទុកបុរសដែលនាងស្រឡាញ់ជារបស់មួយ (objet our
 instrument) ដែលអាចផ្តល់ជូននាងវិញនូវសេចក្តីរំភើបគ្រប់
 បែបយ៉ាងតាមផ្លូវកាមគុណ ។

ដូច្នោះ ឃើញថា មនោសញ្ចេតនាស្នេហា (sentiment
 amoureux) សុទ្ធតែមានប្រភេទដើមចេញ មកអំពីភ្លើងកាម
 តម្រេក (la sexualité) ទាំងអស់ ។

ភ្លើងកាមតម្រេកនេះហើយ ដែលដុតរោលកំដៅមនុស្សម្នាក់ៗ
 ឱ្យរំជើបរំជួល ឱ្យមនុស្សម្នាក់ៗ ធ្វើសកម្មភាពគ្រប់បែបយ៉ាង
 ដើម្បីឱ្យស្នេហាកាមតម្រេកនេះបានសម្រេកដូចបំណង ។ តែ
 ដោយសារមនុស្សយើងជាសត្វលោកមួយ ដែលមានប្រាជ្ញាមាន

ហេតុដែលយើងលើកយកបញ្ហាស្នេហា មកសាកល្បងដោះស្រាយ
 វែកញែករកធាតុពិតនេះ មកពីយើងយល់និងជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា
 សេចក្តីស្នេហានេះ មានភារកិច្ចធំណាស់ក្នុងការរៀបចំជម្រុញចិត្ត
 មនុស្សម្នាក់ៗ និងកង់ប្រវត្តិសាស្ត្រ ។ ពេលអោយចំនៅបុគ្គលម្នាក់ៗ
 ធ្វើសកម្មភាពគ្រប់បែបយ៉ាង សុទ្ធតែលុះទៅដោយភ្លើងកាមតម្រេក
 (La sexua'lté) ដែលអ្នកប្រាជ្ញជាតិអូទ្រីស ឈ្មោះ "ស៊ីមុនហ្វ្រីដ "
 (Sigmond Freud) ឱ្យឈ្មោះថា "លីបីដូ " (Libido) ។

ដូច្នេះការសាកល្បងនេះ គ្រាន់តែជាវិភាគទានមួយយ៉ាងតូច
 បំផុតក្នុងការបង្ហាញជាទូទៅនូវធាតុពិតនៃសេចក្តីស្នេហា និងមុខមាត់
 នៃសេចក្តីស្នេហាក្នុងសង្គមខ្មែរតែប៉ុណ្ណោះ ។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី ២០ សីហា គ.ស ១៩៧០

រស់ ចន្ទ្រាបុត្រ

វិចារណញ្ញាណ (raison) ចេះរស់នៅក្នុងសង្គម (être social)
 ស្នេហា កាមតម្រេកក៏ក្រឡេងខ្លួនក្លាយទៅជាស្នេហាមនោ
 សព្ទេតនាទៅវិញ ។ ស្នេហាមនោសព្ទេតនា នេះគឺជាស្បែក
 មួយដែលខំបំបិតបំបាំងសភាពពិតនៃសេចក្តីស្នេហាកាមតម្រេក
 តែប៉ុណ្ណោះ ។ បើសំអាងទៅលើហេតុផលដូចមានខាងលើនេះ
 យើងឃើញថា ស្នេហាមនោសព្ទេតនានេះគ្រាន់តែជាប្រដាប់
 ពាក់តែងលំអសភាព គគ្រាតគគ្រើមនៃស្នេហាកាមតម្រេកតែ
 ប៉ុណ្ណោះ ។ ស្នេហាមនោសព្ទេតនានេះធ្វើឱ្យស្នេហាកាមតម្រេក
 មានសភាពលន្លង់អន្លោចអណ្តែតអណ្តូងរសាត់ទៅ រសាត់មក
 មានសភាពផ្អែមត្រជាក់ ដែលជំរុញធ្វើឱ្យគូស្នេហាទាំងសង្វាង
 រឹងរិតតែមានអនុស្សាវរីយ៍គ្រប់បែបយ៉ាង ដែលអាចនាំឱ្យស្នេហា
 កាមតម្រេករិតតែមានកម្លាំងខ្លាំងមាំឡើង ៗ ជាលំដាប់ ។

ជនដែលមានស្នេហា

ជនម្នាក់ៗ កាលណាមានស្នេហាមកជិះជាន់ឈ្នីជាប់លើដួង
ចិត្តហើយ ចិត្តនេះចេះតែរេជានិច្ច ។ រីឯអារម្មណ៍មនោសញ្ចេតនា
ក៏ប្រួលប្រែផ្លាស់ប្តូរជាលំដាប់លំដោយ ទៅតាមកាលៈទេសៈ
ដែរ ។ ភាពនៃការផ្លាស់ប្តូរចុះឡើងនៃចិត្តមនោសញ្ចេតនារបស់
អ្នកដែលមានស្នេហាបញ្ជាក់ឱ្យយើងឃើញ និង យល់យ៉ាងច្បាស់
ថា ស្នេហាមានអានុភាពខ្លាំងក្លាណាស់លើទំព័រជីវិតរបស់យើង ។

១. សភាពផ្លាស់ប្តូរក្នុងការយល់ឃើញ

ជនដែលមានស្នេហា តែងតែមានការយល់ និង ការមើល
ឃើញភិក្ខុពលោក ទៅតាមមនោសញ្ចេតនារបស់ខ្លួន ។ ការ
ចាប់អារម្មណ៍មើលឃើញរបស់ជនដែលមានស្នេហា បានធ្វើអោយ
វិត្តជាទីស្រឡាញ់របស់គេមានសភាពផ្លាស់ប្តូរ ។ ការដែល
យើងអាចស្គាល់មនុស្សជុំវិញយើង (La connaissance d'autrui)

គឺជាការស្គាល់មួយធម្មតា ដែលមានសភាពរហ័សរហួន ។
 ខ្ញុំបាទស្គាល់មនុស្សជុំវិញខ្ញុំបាទ ដោយសារមិត្តទូទៅ និង
 ដោយសារការរិះគិតពិចារណា ។ មនុស្សជុំវិញខ្ញុំ (L'autrui)
 ជាប្រភពមួយដែលពោរពេញទៅដោយគុណសម្បត្តិ ដែលអាច
 អោយខ្ញុំស្គាល់អ្នកនៅជុំវិញ ។ ការស្គាល់មនុស្សជុំវិញ ជាការស្គាល់
 នូវគោលគំនិត នូវទ្រឹស្តី និងនូវការត្រិះរិះគិតពិចារណា ។
 ប៉ុន្តែចំពោះជនដែលមានចិត្តដក់ជាប់ជំពាក់ទៅដោយក្តីស្នេហា
 វិញកាលណាគេឃើញរបស់ស្នេហា គេអាចយល់ អាចស្គាល់
 របស់នោះទៅតាមរបៀបមួយដែលប្លែកពីការស្គាល់អ្នកនៅជុំវិញ
 យើង ។ សភាពស្ថិតនៅនៃមនុស្សជុំវិញ (L'existence d'autrui)
 ត្រូវប្រែក្លាយទៅជាសភាពស្ថិតនៅនៃគូស្នេហាទៅវិញ ។ ក្នុង
 ពេលនេះការយល់ឃើញ (La perception) និងស្គាល់គូស្នេហា
 អាចធ្វើឱ្យរំជើបរំជួលឈឺចុកចាប់ក្នុងដួងចិត្ត ។ ជនស្នេហាអាច
 ស្គាល់ អាចយល់នូវទឹកចិត្តស្នេហា ។ គេអាចស្គាល់ អាចយល់

ចិត្តគេបាន តែជួយទៅវិញ គេមិនអាចនិយាយប្រាប់និងពន្យល់
អ្នកជិតខាងអោយយល់ចិត្តគំនិតនេះបានឡើយ ។ គេពុំអាចបញ្ជាក់
ប្រាប់អ្នកផងថាតើគួរស្នេហាគេ ខុសប្លែកពីអ្នកដទៃ ត្រង់កន្លែង
ណាឡើយ ។ ការលំបាកលំបិនក្នុងការរកយោបល់ដើម្បី
បញ្ជាក់ប្រាប់អំពីក្តីស្នេហានេះ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ទៅហើយថា
គេមានសេចក្តីស្នេហាមែន ។ ជួនកាលគេអាចរកយោបល់
ផ្សេងៗយកមកបញ្ជាក់អំពីស្នេហាគេដែរ តែយោបល់ទាំង
នេះមិនបានគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ព្រោះអីសេចក្តីស្នេហាមានសភាព
ធំវែងអន្លាយជាអតិបរិមា ដែលយើងពុំអាចអធិប្បាយវាយវាប
អោយបានច្បាស់លាស់ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត កាលណាយើង
ចាប់ផ្តើម និយាយបញ្ចេញយោបល់ពីស្នេហានេះភ្លាម ពេលនោះ
គោលគំនិតពិសេស ៗ ខ្លះក៏វង្វេងវង្វាន់ភ្លេចបាត់អស់ ។
សេចក្តីស្នេហារបៀបនេះ មិនមែនដូចជាការស្រឡាញ់រាប់អាន
(L'estime) និងការគោរព (Le respect) គ្នានោះឡើយ ។

ការស្រឡាញ់រាប់អាន ការគោរពគ្នានេះ តាមការដឹង ការយល់របស់យើងម្នាក់ ៗ ។ ដូច្នេះការស្រឡាញ់ រាប់អាន និងការគោរពនេះ បញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ស្រេចទៅ ហើយថាមានសភាពដាច់ពីគ្នា គឺគ្មានការជិតស្និទ្ធិប្រកៀកប្រកើយ ឡើយ ។ សភាពដាច់ឆ្ងាយពីគ្នានេះ បញ្ជាក់អំពីការចែកនិងចាត់ ឋានៈគ្នាក្នុងសង្គម ។ ការស្រឡាញ់រាប់អានឬការគោរពមនុស្ស ម្នាក់ៗ មិនមែនបានសេចក្តីថា យើងស្នេហាអ្នកនោះឡើយ (Estimer ou respecter une personne n'est pas aimer) ។

ក្នុងសេចក្តីស្នេហា គ្មានសភាពដាច់ពីគ្នាទេ ។ ពេល ណាគេចាប់ផ្តើមស្នេហាហើយ ពេលនោះគេជឿជាក់ថាគេឈ្នះ ជានិច្ច គេសង្ឃឹមជានិច្ច ។ ហើយជាពិសេសទៅទៀតនោះ ស្នេហាស្ថិតនៅឯករាជ្យជានិច្ច ដោយគ្មានផ្លាស់ប្តូរទៅតាមការ ប្រួលប្រែរបស់ផ្នត់ចិត្តគំនិតយើងឡើយ ។ កាលណាខ្ញុំមាន ការចុកចាប់ឈឺផ្សាក្នុងដួងចិត្ត ការចុកចាប់ ការព្រួយបារម្ភ

ទាំងនេះ ពុំអាចមកផ្លាស់ប្តូរឬ ធ្វើអោយប្រួលប្រែសេចក្តីស្នេហាខ្ញុំ
ចំពោះនរណាមួយឡើយ ។

សេចក្តីស្នេហា មានសភាពខុសប្លែកពីការស្វែងរកក្តី
សប្បាយធម្មតា (Le plaisir) ។ ពីព្រោះយើងម្នាក់ៗ អាច
ស្រឡាញ់ប្រតិព័ទ្ធលើមនុស្សម្នាក់ ដែលចូលចិត្តតែធ្វើអោយយើង
ពិបាកចិត្ត អោយយើងខ្វល់ឥតស្មើ ។ នាងណាដែលធ្វើឱ្យខ្ញុំ
ប្រថុណ្ណអោយខ្ញុំប្រណែន អោយខ្ញុំចុកចាប់ក្នុងដួងហឫទ័យ នាងនោះ
ហើយដែលធ្វើឱ្យខ្ញុំរឹតតែស្រឡាញ់ឡើង រឹតតែនឹកស្រមៃគ្រប់
វិនាទីមិនចេះដាច់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ បើនាងនោះស្អប់មិន
ឆ្ងាស់ឆ្លើមហើយស្រឡាញ់ផ្នែកផ្ទៃមខ្ញុំ ខ្ញុំដូចជាមិនសូវសប្បាយ
ចិត្តទេវិញ ... ចិត្តខ្ញុំហាក់ដូចជានៅខ្វះអ្វីមួយដ៏សំខាន់សំរាប់
លួងលោមមនោសញ្ចេតនា ។

កាលណាខ្ញុំជាប់ចិត្តប្រតិព័ទ្ធលើនារីណាម្នាក់ហើយ ពេល
នោះខ្ញុំធ្វើដូចម្តេចអោយតែនារីកំពូលដួងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ពេញចិត្តនិង

យកកែវភ្នែកទាំងគូក្រឡេកមើលមុខខ្ញុំ ។ ខ្ញុំពុំហ៊ានប្រឆាំងនិង
 យោបល់ និងការនឹកឃើញនិងយល់របស់នាងទេ ។ នាងចង់
 ធ្វើដូចម្តេចក៏ខ្ញុំជឿជាក់ ថាល្អប្រសើរជានិច្ច ទោះបីអំពើនោះ
 មិនសមហេតុផលចាកសភាពពិតផ្ទៃផ្ទុកដោយ ។ ដូច្នោះសេចក្តី
 ស្នេហានេះ ចណ្តាលធ្វើអោយខ្ញុំខ្វាក់លែងមើលយល់ការពិតទៀត
 ហើយ ។ សេចក្តីស្នេហាដែលចង់អប់រំគូរស្នេហាមិនមែននាំ
 យើងអោយទៅរកសភាពរុងរឿងទេ ។ល។ សភាពស្នេហាដែល
 ចង់ប្រដៅ គូស្នេហ៍តម្រូវអោយស្របទៅតាម ឧត្តមគតិរបស់ខ្លួន គឺ
 ជាលក្ខណៈមួយផ្ទុយស្រឡះពីសភាពស្នេហាពិត ។ ។ កាល
 ណាបុគ្គលណាម្នាក់ចាប់ផ្តើមអប់រំគូស្នេហ៍របស់គេ អោយស្របទៅ
 តាមគោលគំនិតរបស់គេ ពេលនោះ សេចក្តីស្នេហាក៏លែងមាន
 ជីវិតទៅទៀតដែរ ។ ស្នេហាគឺត្រូវតែស្រឡាញ់ស្នេហាទាំងអស់
 ខាងកំហុសតូចតាច ទាំងគុណសម្បត្តិ (Arirer c'est aimer avec
 ses défauts malgré tout) ។

យ៉ាងដូចនេះ ស្នេហាធ្វើការវិវឌ្ឍន៍ឆ្ពោះទៅរកសភាពផ្គុំផ្គុំ និងទៅរកសភាពអាក្រក់ហិនហោច ។

២. សភាពផ្គុំផ្គុំនៃជនស្នេហា

កាលណាគេមើលឃើញគូស្នេហ៍គេ ឃើញថាល្អ ឃើញថាពេញចិត្តឥតខ្ចោះ ពេលនោះហើយសតិសម្បជញ្ញៈគេមានការស្របស្រួលរវើរវាយសប្បាយជាពន្លឹក ។ គេសប្បាយណាស់ដែលអាចស្រឡាញ់ប្រតិព័ទ្ធលើមនុស្សម្នាក់បាន ហើយដែលអាចធ្វើអោយគេចំណាំខ្លួនបាន ។ ដូងចិត្តគេពោរពេញ ទៅដោយមនោសញ្ចេតនាផ្សេង ៗ ។ ការរំភើបរំជើបរំជួលស្រើបស្រាលនេះធ្វើអោយយុវជន មានអត្តទត្តភាព (L'égoïme) ។ គេស្រមៃមើលឃើញជីវិតស្នេហានេះសប្បាយរីករាយមានស្នូរពិរោះរង់រណ្តំគួរឱ្យរំភើបក្រែកលែង ។ នេះស្នេហាជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា " តាំងពីដើមរហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ មានតែក្នុងកាលៈទេសៈនេះទេ ដែលគេអាចក្រេប អាចស្គាល់រសជាតិស្នេហា

យ៉ាងសប្បាយនឹងសម្បើមអស់ចិត្តចង់ ។ ជនស្នេហារក្សេចគិត
 ថាការដែលគេកំពុងតែសប្បាយរំភើបនេះ គឺគេកំពុងតែសប្បាយ
 រំភើបលើគំនរគុណសម្បត្តិឡើយ ។ គេរក្សេចគិតថាក្នុងបញ្ហា
 ស្នេហានេះ គឺមានបុគ្គលិកលក្ខណៈគេបានលាយឡំជាមួយខ្លះ
 ដែរ ។ ឯជីវិតរបស់គេបានប្រព្រឹត្តទៅតាមទិសដៅ ដែលសំរាប់
 តែបំរើគូស្នេហាប៉ុណ្ណោះ ។ សកម្មភាពទាំងនេះបញ្ជាក់យ៉ាង
 ច្បាស់ថា គេត្រូវការចង់បានគោលបំណងអ្វីមួយ ។

៣-សត្វពន្លឺរស់បូន្មានសតិសម្បជញ្ញៈ

ក្នុងខណៈនេះ ធម្មជាតិនិងរបស់របរទាំងឡាយ ដែលស្ថិត
 នៅជុំវិញគូស្នេហា ហាក់ដូចជាមានតម្លៃពន់ពេកប្រមាណនឹងកាត់
 ថ្លៃបាន ។ ធម្មជាតិ និងរបស់របរទាំងនោះមានឥទ្ធិពលយ៉ាង
 ខ្លាំងក្នុងការផ្លាស់ប្តូរសតិសម្បជញ្ញៈ របស់យើង ព្រោះធម្មជាតិ និង
 របស់អស់ទាំងនោះជាសាក្សី នៃសេចក្តីស្នេហា ។ ជនស្នេហា
 បានយកចំណោលសញ្ញាភាររបស់ខ្លួនទៅផ្គិតជាប់នឹងការសប្បាយទាំង

ឡាយដែលជារបស់គូស្នេហ៍ ឬមួយជារបស់ដែលនៅជិតខាង
 គេ ។ សម្លៀកបំពាក់, ផ្លូវថ្នល់, ផ្ទះសំបែង . . . ។ ល។
 និង ។ល។ អាចបណ្តាលចិត្តខ្ញុំរំភើបញ្ចាប់ញ័រសប្បាយផង
 ភ័យផងហើយអោយខ្ញុំរស់ក្នុងការស្រមៃអណ្តែតអណ្តូងនឹកទៅដល់
 គូព្រលឹងខ្ញុំ ។ កន្លែងដែលនាងធ្លាប់អង្គុយ កន្លែងដែលនាង
 ធ្លាប់ឈរ ថ្នល់ដែលនាងធ្លាប់ដើរ ម៉ាកឡានដែលនាងធ្លាប់ជិះ
 សំពត់អាវដែលនាងធ្លាប់ស្លៀកពាក់ មិត្តដែលនាងធ្លាប់និយាយ
 ទាំងអស់នេះ អាចទូងដូងចិត្តខ្ញុំអោយរំភើបញ្ចាប់ញ័រ រលកដល់
 អនុស្សាវរីយ៍ទាំងអស់ដែលធ្លាប់ហែលនិងដែលធ្លាប់ស្គាល់... ធ្វើ
 អោយខ្ញុំឃើញមុខនាង... ធ្វើអោយខ្ញុំចង់ត្រឡប់ថយក្រោយមក
 រកទប់សង្វាក់ផែនដី ! ... តែអភ័ព្វអ្វីនេះជាការមួយហួសសមត្ថភាព
 ខ្ញុំ... អ្វីទាំងអស់ដែលជារបស់នាងសុទ្ធតែមានតម្លៃចំពោះខ្ញុំទាំងអស់!
 គូស្នេហានីមួយៗ កាលណាបានទទួលចុតហាយដូងចិត្តអ្វីមួយ ឬ
 មួយក៏វត្តអនុស្សាវរីយ៍ពីជនដែលគេស្រឡាញ់ តែងតែរំភើបក្នុង

វិទ្យាសាស្ត្រ ១

ចិត្តជានិច្ច ។ កាលណាក្រឡេកមើលឃើញចុះតប្បាយ រឺ វត្ថុ
 អនុស្សាវរីយ៍នោះភ្លាម គេក៏ឃើញវង់ភ័ក្ត្រផ្លូវផងស្រស់បំព្រង
 របស់ម្ចាស់ឥរ៉ាវនោះភ្លាមដែរ ។ ជនស្នេហាតែងតែខំរក្សាថ្នាក់ផ្ទុម
 ទុកដាក់មិនដែលធ្វេសនូវវត្ថុដ៏សែនមានតម្លៃទាំងនេះ ។ ហើយ
 បើអាចយកទៅណាមកណាបាននោះ គេនឹងដាក់យកទៅជាមួយ
 ដែរ ព្រោះគេយល់និងជឿជាក់ថា បើមិនបានឃើញមុខ បើមិន
 បានឮសម្លេង ឃើញវត្ថុដ៏មានតម្លៃនេះ (ទោះបីជាថ្លៃថោកក៏
 ដោយ) ក៏ដូចជាបានឃើញវង់ភ័ក្ត្រ ឬ ឮសំដីដ៏ផ្អែមពិរោះដែរ ។

ដូចអធិប្បាយមកនេះ ជនដែលមានស្នេហា សុទ្ធតែរស់នៅ
 ក្រោមឱវាទនៃសេចក្តីស្នេហា ។ គេសង្ឃឹម និងរង់ចាំទទួល
 សម្រស់សើចញញឹមជានិច្ចពីគូស្នេហ៍របស់គេ ។ សកម្មភាព
 និងកាយវិការតែបន្តិចបន្តួចតែប៉ុណ្ណោះ អាចចិញ្ចឹមជនស្នេហា
 អោយមានកម្លាំងពលំបាន ។ ឯជនស្នេហា មួយថ្ងៃៗ មានបញ្ហា
 សុគតស្នាញរាប់មិនអស់ដែលចេះតែចោទសួរឡើងជាលំដាប់ ។

គេដណ្តឹងសួរតែខ្លួនឯង " តើគេហ៍មកឬទេ ? . . . . " . . . .

" តើគេហ៍ស្រឡាញ់ខ្ញុំឬទេ ? . . . " . . .

ដូច្នោះយើងសង្កេតឃើញថាមនុស្សម្នាក់ ៗ សុទ្ធសឹងតែ
ជាឧបករណ៍របស់ស្នេហា ដែលបញ្ហាយើងរាល់រូប ដែលធ្វើអោយ
យើងមានកម្លាំងកំហែងក្នុងការរស់រានមានជីវិត និងដែលធ្វើអោយ
យើងអស់សង្ឃឹម ។

មានលក់ដី និងរាយ នូតសៀវកៅអាល គ្រប់មុខវិជ្ជា
ពាក្យ, ចិន, ខ្មែរ, ថៃ, ជប៉ុន, អង់គ្លេស, ចំរៀង
KARAOKE រៀនដោយរូបភាព សៀវភៅឆាប់ ៗលៗ

១. តូមលេខ 21+22+77 ជាន់ឡើងទៅ

ផ្សារអូរមូស្សី Tel : 012 982 980
: 012 862 018

២. តូមលេខ 68 ផ្សារដំឡូង Tel : 012 863 315

ទិដ្ឋភាពស្នេហា

អ្វីដែលមានរាងរៅ កើតផុសចេញមកស្ថិតនៅលើពិភព
 លោកយើងនេះ សុទ្ធតែមានរូបរាង មានលក្ខណៈ មានទិដ្ឋ
 ភាពផ្សេងៗ គួរអោយយើងចាប់អារម្មណ៍ ។ ឯសេចក្តីស្នេហា
 ដែលបានចាប់បដិសន្ធិមានកំណើតដំណាលគ្នាជាមួយ នឹង ពិភព
 លោកដែរនោះ ក៏មានទិដ្ឋភាពគួរអោយចាប់អារម្មណ៍គប្បី
 ចង់យល់ចង់ដឹង ចង់ឃើញដែរ ។

ទិដ្ឋភាពស្នេហានេះមានសភាពខ្លះដូចតទៅ :

- ទឹកចិត្តស្នេហាចំពោះគូសង្សារ
- សេចក្តីត្រូវការរបស់គូស្នេហា
- ការជ្រើសរើសគូស្រករ
- សភាពប្រឹងប្រែង

១- ទឹកចិត្តស្នេហាចំពោះគូសង្សារ

ទឹកចិត្តស្នេហាដែលតែងតែសង្កេតឃើញមានរវាង គូស្នេហា ពីររូបមានទ្រង់ទ្រាយនិងលក្ខណៈប្លែកៗ ពីគ្នាគួរឱ្យ រិះគិត ។

ក- ទាសីស្នេហា (amour captif)

សង្សារណាម្នាក់ កាលណាមានទាសីស្នេហាក្នុងខ្លួន ហើយតែងតែប្រាថ្នាចង់អោយគូស្នេហារបស់គេនោះ ស្រឡាញ់ គេអោយអស់ពីដួងចិត្ត ។ គេស្រឡាញ់បេតិចង់បានគូជីវិតគេ សម្រាប់តែគេមួយគត់ក្នុងមួយជាតិនេះ ។ អ្នកណាក៏គ្មានសិទ្ធិ អំណាចអ្វីមកដណ្តើមជិះជាន់យកគូស្នេហានេះបានឡើយ ។

ជនដែលមានទាសីស្នេហា រមែងច្រណែនប្រថំណូជានិច្ច ហើយមានការស្រេកឃ្លាន ចង់បានវត្ថុស្នេហាមកសម្រាប់តែខ្លួន ម្នាក់ឯងគត់ ។ ការស្រេកឃ្លានសេចក្តីស្នេហានេះ មិនចេះ ឆ្អែតឆ្អន់ ឬគ្រប់គ្រាន់ឡើយ ព្រោះអីគេតែងតែនឹកគិតឃើញ ជាប់អារម្មណ៍ជានិច្ច កាលណាវត្ថុជាទីស្នេហានេះចេះតែចង់

គេចវេសអោយរួចពីកណ្តាប់ដៃខ្លួន ។ ការដែលចេះតែនឹកគិត
 ឃើញថា ពុំអាចធ្វើជាម្ចាស់ស្នេហ៍បាននេះហើយ ដែលធ្វើឱ្យ
 មនុស្សយើងមានការចុកចាប់ឈឺអស់ផ្លូវចិត្ត ផ្លូវកាយ ។ ដោយ
 នាងកាកីផិតក្បត់ចិត្តទៅប្រតិព័ទ្ធក្រុងគ្រុឌ និងពុំអាចធ្វើជា
 ម្ចាស់ចិត្ត លើនាងកាកីបាន ទើបព្រះបាទព្រហ្មទត្តត្រូវសោយ
 សោកសង្រេងវិយោគឈឺចុកចាប់ក្រៃណានឹងបរិយាយ ។

ខ. ស្នេហាលះបង់ (amour oblatif)

ក្នុងលក្ខខណ្ឌនេះ គេសុខចិត្តលះបង់អ្វីទាំងអស់អោយតែ
 គូជីវិតគេសប្បាយពេញចិត្ត ។ គេសុខចិត្តបូជាជីវិតគេ ឬ បូជា
 វត្ថុអ្វីដែលមានតម្លៃដើម្បីគូប្រចាំជីវិត ។ គេភ្លេចគិតអស់ហើយ
 នូវជីវិតគេ នូវជីវភាពផ្ទាល់របស់គេ ។ គេសុខចិត្តលះបង់ឪពុក
 ម្តាយ គ្រួសារ បងប្អូនដើម្បីសេចក្តីស្នេហាអមតៈ ។ ព្រះចន្ទ
 គោរពសុខចិត្តលះបង់សម្រក់ឈាម ដើម្បីអោយគូស្នេហាបាត់
 ស្រែកទឹក ។ល។

ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃសេចក្តីស្នេហា នាងកេសរមាលា សុខចិត្ត
 លះបង់ការអៀនខ្មាស់ដែលជាលក្ខណៈរបស់ស្ត្រីភេទ ហើយ
 ហ៊ានក្បត់ចិត្តឪពុកនិងលះបង់នូវអ្វីៗ ទាំងអស់ ដើម្បីឱ្យតែបាន
 ជួបមុខ ចៅស្រទបចេក និង ដើម្បីឱ្យចៅស្រទបចេកសប្បាយ
 ចិត្តនិងស្រឡាញ់ខ្លួន ។ នាងសុខចិត្តលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិ
 ឪពុកម្តាយដែលជាសេដ្ឋី ដើម្បីទៅរួមរស់រហេមរហាមតោក
 យ៉ាកយ៉ាងកំសត់ជាទីបំផុត ជាមួយនឹងគូជីវិតរបស់នាង ។ល។
 និង ។ល។

ដូច្នេះ បញ្ហាធំគឺ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យតែបានផ្តាច់ផ្តុំនគរកំពូលដួង
 ចិត្តរស្មី ជីវិតរបស់គេ ។

គុណស្នេហាបូជ្ជាចំ (amour de communion)

ស្នេហាដោយបូជ្ជាចំនេះ ជាទិដ្ឋភាពមួយយ៉ាងខ្ពស់របស់
 សេចក្តីស្នេហា ។ កាលណាគេស្រឡាញ់គ្នាដោយបូជ្ជាចំ
 ហើយគឺគេសុខចិត្តសុខកាយរួមរស់ រួមស្លាប់ជាមួយគ្នាទោះបី

ជាមានឧបសគ្គអ្វីមករារាំងក៏ដោយ ។ រូបកាយគេមានពីរមែន
 តែចិត្តគំនិតគេមានតែមួយគត់ ។ គេយល់ឃើញថារូបកាយ
 គេទាំងពីរហាក់ដូចជាជួររាងជាប់គ្នាទាំងស្រុង ។ ឯចិត្តគំនិតគេ
 ក៏ដូចគ្នាបេះបិទទៀត ។ បើម្នាក់ស្លាប់ ម្នាក់ទៀតក៏ត្រូវតែស្លាប់
 ជាមួយដែរ ។ នាងទាវដែលបានដំណឹងនិងឃើញជាក់ច្បាស់
 ថា ទុំត្រូវស្លាប់ដោយអំពើអយុត្តិធម៌របស់សង្គម ដែលចង់
 បំផ្លាញសេចក្តីស្នេហាបរិសុទ្ធរបស់នាង នាងក៏ដាច់ចិត្តបោក
 ក្បាលសម្លាប់ខ្លួនតាមទុំប្តីបណ្តូលចិត្តរបស់នាងទៅដែរ ។ នាង
 យល់ថាសេចក្តីស្នេហានេះ គ្មានន័យអ្វីគួរអោយពិសាឡើយ
 បើគ្មានទុំជាអ្នកជួយរំលែក ។

២. សេចក្តីត្រូវការរបស់គូស្នេហា

កាលណាគេមានសេចក្តីស្នេហាហើយ ពិភពលោកទាំង
 មូលក៏ត្រូវតែប្រែប្រួលនៅតាមអារម្មណ៍ និងទៅតាមលក្ខណៈ
 របស់សេចក្តីស្នេហានេះដែរ ។

សេចក្តីស្នេហាគឺជាការត្រូវការ ស្រែកឃ្លានស្រឡាញ់បេតិ
និងការត្រូវការស្រែកឃ្លានអោយគេស្រឡាញ់បេតិតបមកវិញ ។
សភាវៈកាមតម្រេក (*instinot sexuel*) មានសភាពរោមចុះ
ឡើងៗ មុននិងសម្រេចថាស្រឡាញ់អ្វីមួយ ។ សេចក្តីស្នេហាបង្ក
បង្កើនអោយមានការឈឺចុកចាប់ដំបៅបេះដូង ដូងចិត្តក្រៀមក្រំ
និងធ្វើឱ្យយើងមានសេចក្តីរីករាយឃើញពិភពលោក ដែលស្តុះ
ស្តាប់ងងឹតសូន្យឈឹង ប្រែទៅជាស្រស់ត្រកាលភ្លឺត្រចះគួរឱ្យចងចាំ
ពុំចេះភ្លេច ។ កាលណាមានឧបសគ្គក្នុងឆាកជីវិតស្នេហា ឧបសគ្គ
នេះជាអ្នកចិញ្ចឹមសេចក្តីស្នេហា និងគុណធម៌ (*La vertu*) ។
ស្នេហាណាដែលគេដាក់ទោសដាក់កំហុស ដែលគេស្តាប់ខ្លឹម
ស្នេហានោះហើយដែលរឹតតែមានកម្លាំងខ្លាំងឡើង ៗ ព្រោះគេ
យកបញ្ហានេះមកនឹកគិតមិនចេះចប់មិនចេះហើយ ។ ការគិតគូរ
និយាយចុះឡើងនេះធ្វើឱ្យចិត្តគំនិតគេត្របាញ់ជាប់ទៅលើស្នេហា
វិបត្តិ ដែលជាកត្តាមួយដុតរោលភ្លើងស្នេហា នេះឱ្យត្រូវតែឆេះ
ឆ្ងល់ខ្លាំងឡើង ៗ ។

ជាពិសេសទៅទៀត សេចក្តីស្នេហានេះ ជារឿងដែល
 គេមិនត្រូវនិយាយរាយរាប់ប្រាប់នរណាក្រៅពីខ្លួនគេឡើយ ។
 ស្នេហានេះជាប្រវត្តិមួយដែលទាក់ទង រវាងតែមនុស្សពីរនាក់
 ប៉ុណ្ណោះ ។

៣- ការជ្រើសរើសរកគូស្រករ

ការជ្រើសរើសរកគូស្រករមិនមែនងាយ ដូចដែលគេគិត
 ឬស្រួលដូចដែលគេថានោះទេ ។ ការជ្រើសរើសរកគូស្រករ
 នេះជូនកាលហាក់ដូចជាខុសផ្ទុយស្រឡះនឹងឧត្តមគតិហើយហាក់
 ដូចជាមានលក្ខណៈអាថ៌កំបាំង ។ មនុស្សយើងម្នាក់ ៗ សុទ្ធ
 តែជាប់ជំពាក់ក្នុង អនុស្សាវរីយ៍ដោយមិនដឹងខ្លួន (souvenirs
 inconscients) ។ អនុស្សាវរីយ៍មិនដឹងខ្លួននេះ ដឹកនាំខ្លួន
 នឹងបញ្ចេញតួតំនិតរបស់យើង ដោយយើងគ្មានលទ្ធភាពនឹងដឹង
 យល់មុខដូចម្តេចផង ។

ដូច្នេះយើងអាចពោលបញ្ជាក់បានថា គណ្ណាកើតមាន

ឡើងក្នុងខ្លួនយើងនិងដោយសារគ្មានយើង (la passion naît en nous et sans nous) ។ ជួនកាលគេ សង្កេតឃើញថា សេចក្តីស្នេហាមានសូត្រជមកទៀត ។ ជួនកាលទៅទៀតបុព្វហេតុតណ្ហានេះកើតមកពីសភាពរស់នៅក្នុងសង្គម ។ “បាល់ហ្សាក់” (Balzac) អ្នកនិពន្ធជាតិបារាំងដែលចូលចិត្តស្រឡាញ់តែស្រីដែលមានអាយុច្រើនជាងខ្លួន គឺមកពីកាលនៅវ័យកុមារគាត់ខ្វះការផ្ទាក់ផ្ទង់អំពីម្តាយ ។ នាងកាកីដែលជិតក្បត់ព្រះបាទព្រហ្មទត្ត មកពីស្តេចនេះមានប្រពន្ធច្រើនមិនសូវបានរួមរក្សនៃបនិត្យនិងនាង ។ ហើយកក្តាម្យ៉ាងទៀតគឺក្រុងត្រុឌ ដំណែងខ្លួនក៏ស្រស់ហើយក្មេងទៀត ។

៤. សភាពប្រឹងប្រែង

កាលណាគេបានផ្តោតចិត្តគំនិតទៅលើអ្នកណាម្នាក់ហើយចិត្តនោះក៏លោតកញ្ជ្រោលមិនឈប់មិនឈរ ហើយធ្វើឱ្យយើងចេះតែចង់គិត ចេះតែចង់ឃើញ ចេះតែចង់ឮសូរសំដីដែលពិរោះ

ស្នេហាជារឿ ?

បើយើងពោលឱ្យចម្លែកម្តងទៅ ស្នេហាមិនដឹងជាអ្វីទេ !
ការរកអត្ថន័យដាក់ឱ្យចំនឹងពាក្យ "ស្នេហា" នេះមិនមែនជាការ
ងាយស្រួលដូចដែលគេនឹកស្មាននោះឡើយ ។

ឯការដែលគេចេះតែដាក់អត្ថន័យថាដូច្នោះ ថាដូច្នោះនោះ
មិនមែនបានសេចក្តីថាអត្ថន័យទាំងនោះខុសឡើយ ។ ក៏ប៉ុន្តែ
អត្ថន័យទាំងនេះ ក៏មិនមែនបញ្ជាក់ថាត្រូវសុទ្ធសាធតតខ្លោះដែរ
នោះឡើយ ។

តាមការពិតទៅ ការរកអត្ថន័យ ដាក់ឱ្យចំឈ្មោះពាក្យ
"ស្នេហា" នេះស្ថិតនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌមួយយ៉ាងពិបាកជាទីបំផុត ។
បានជាយើងពោលថាពិបាក ពីព្រោះយើងពុំអាចរកអត្ថន័យ
ដាក់ដូចម្តេចឱ្យចំធាតុខ្លោះបានឡើយ ។ រីការពន្យល់ជម្រោសន័យ
នៃពាក្យ "ស្នេហា" នេះក៏ពិបាកដែរ ពីព្រោះ

គួរអោយលេប (ទុកជាមិនពិរោះក៏ដោយក៏នៅតែពិរោះដែរ) ។
 ចិត្តគិតឃើញដែរ ថាត្រូវតែកុំនឹក ត្រូវតែកុំគិត តែវាគ្មាន
 អំណាចឬប្រសិទ្ធិភាពត្រង់ណាដែលអាចបញ្ជាឱ្យ ឈប់នឹកបាន
 ឡើយ ។ សតិសម្បជញ្ញៈលែងធ្វើការ ហើយប្រែក្លាយទៅ
 ជាឥតប្រយោជន៍ ។

នៅក្នុងពេលនេះហើយ ដែលគេខំបញ្ចេញសកម្មភាពគ្រប់
 បែបយ៉ាងអោយបានប្លែក ។ ដើម្បីនឹងទាក់ទាញអារម្មណ៍របស់
 គូបណ្ណូលចិត្ត ។ គេខំប្រឹងដូចម្តេចឱ្យតែគេយកភ្នែកមើល ទោះ
 បីជាគេមើលដោយស្តាប់ជិនណាយធុញទ្រាន់ដូចម្តេចក៏ដោយ ។
 ខ្សែចក្ខុបន្តិចរបស់គូស្នេហា អាចចិញ្ចឹមចិត្តស្នេហាអោយរស់ ឱ្យ
 សប្បាយមានកម្លាំងខំតស៊ូទៅទៀត ដោយពុំខ្លាចក្តៅ ឬរងា ឬ
 ភ្លៀង មិនថាយប់ ឬ ថ្ងៃ មិនថាជិត ឬ ឆ្ងាយអ្វីឡើយ ។ ឯមុខ
 វិញក៏ក្រាស់ឃ្លឹកដែរ ។

មនុស្សយើងអើយ... អីក៏អភ័ព្វម្ល៉េះ ! ! ! . . . ដឹងដែរពូ

ដែរ យល់ដែរ ថាសេចក្តីស្នេហា វាមិនព្រមស្តាប់សម្លេងរបស់
 វិចារណញ្ញាណទេ (la voix de la raison) ថាស្នេហានេះធ្វើ
 សកម្មភាពគ្រប់បែបយ៉ាងតាមតែវានឹកឃើញ ម្តេចក៏នាំគ្នាឆ្ងាញ់
 នឹងស្នេហានេះម្ល៉េះ ? អ្នកមិនទាន់ស្គាល់ក៏ចង់ស្គាល់ ! អ្នកដែល
 ស្គាល់ទៅហើយនោះក៏នៅតែចង់ស្គាល់ទៀត ! ការចង់ដឹង ចង់
 ស្គាល់រសជាតិស្នេហានេះគ្មានព្រំដែនអ្វីកំណត់ទុកសោះឡើយ!!

នេះបានចំជាធម្មជាតិមនុស្សមែន !! . . . បើគ្មានសេចក្តី
 ស្នេហាទេ នោះមនុស្សក៏លែងមានឈ្មោះជាមនុស្សដែរ !

ការចិត្តនិរន្តរ៍នៃសេចក្តីស្នេហា

មនុស្សយើងម្នាក់ៗ កាលណាសេចក្តីស្នេហា បានមក ចាប់ចិត្តសន្ធឹក្នុងដួងចិត្តដួងអារម្មណ៍ហើយ ចិត្តនេះអារម្មណ៍នេះ តែងតែវិវត្តទៅតាមលក្ខខ័ណ្ឌ និងរបៀបបែបផែនព្វយ៉ាង ។ នេះបើយោលទៅតាមទ្រឹស្តីរបស់អ្នកនិពន្ធបារាំងឈ្មោះ "ស្តាន់ ដាល់ (Standhal) ។

- ១-ការកោតសរសើរ (admiration)
- ២-សេចក្តីសប្បាយរីករាយ
- ៣-សេចក្តីសង្ឃឹម
- ៤-ការចាប់បដិសន្ធិនៃសេចក្តីស្នេហា
- ៥-ភាពផ្អុំនៃសេចក្តីស្នេហាជាលើកដំបូង
- ៦-ការសង្ស័យ
- ៧-ភាពកកផ្អុំនៃសេចក្តីស្នេហាជាលើកទី២

១-ពេលវេលាដែលត្រូវចំណាយដើម្បីស្នេហា

បើតាមការកត់សំគាល់របស់អ្នកដែលធ្លាប់មានការពិសោធន៍

និងធ្លាប់ធ្វើការសង្កេតក្នុងរឿងស្នេហានេះ ការវិវត្តន៍ពីភាព
កោតសរសើរទៅភាពនៃការសប្បាយរីករាយ ត្រូវប្រើពេល
វេលា មួយឆ្នាំយ៉ាងតិច ។ ពីភាពសប្បាយរីករាយទៅដល់លក្ខ
ខ័ណ្ឌនៃក្តីសង្ឃឹម ត្រូវអស់រយៈពេលមួយខែ ។ ក្នុងកាលទេសៈ
នេះ បើសេចក្តីសង្ឃឹមគ្មានពន្លឺរស្មីនឹងចេញមកឱ្យបានភ្លឺ ត្រចះ
ត្រចង់ទេនោះ សេចក្តីសប្បាយរីករាយទាំងប៉ុន្មាន ក៏ត្រូវតែរលត់
រលាយទៅវិញដែរ ។ ឯទុក្ខសោកក៏កើតមានឡើង ។

ប៉ុន្តែបើក្តីសង្ឃឹមកើតមានហើយ ការវិវត្តន៍នៃសេចក្តីស្នេហា
ពីក្តីសង្ឃឹមមក ការចាប់បដិសន្ធិនៃសេចក្តីស្នេហា ក៏មានសភាព
រហ័សរហួនដែរ ។ ឯភាពកកផ្ទុះស្នេហាខាងផ្លូវមនោសញ្ចេតនា
ក៏កើតឡើងជាដំបូងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់ដែរ ។ កាល
ណាសេចក្តីស្នេហាបានកកផ្ទុះហើយ ការប្រថុណ្ណ ការប្រណែន

សង្ស័យក៏កើតមានឡើងដែរ ។ ឯថេរវេលានៃការវិវត្តន៍នោះក៏
គ្មានភាពអ្វីគួរឱ្យកត់សំគាល់បានដែរ ។

២. ការកោតសរសើរ

មុននឹងសេចក្តីស្នេហាបានចាប់បដិសន្ធិ គួរស្នេហានីមួយៗ
ត្រូវចេញពីលក្ខខណ្ឌនៃការកោតសរសើរ ។ ដំបូងបង្អស់
ម្នាក់ ៗ កាលណាជួបប្រទះមនុស្សម្នាក់ទៀត តែងតែធ្វើការ
វិនិច្ឆ័យផ្សេងៗ ។ ការវិនិច្ឆ័យនេះមានការមិនចូលចិត្តនិងមាន
ការ កោតសរសើរ ។ ឯការកោតសរសើររវាងបុរសនិងស្ត្រីជា
បច្ច័យ ដំបូងបំផុតនៃសេចក្តីស្នេហា ។ ការដែលចេះតែកោត
សរសើរ ហើយជួបប្រទះគ្នាជាញឹកញាប់នេះហើយ ដែលបង្កប
ង្កើនឱ្យមានក្តីសប្បាយរីករាយ ។

៣. សេចក្តីសប្បាយរីករាយ

ការដែលជួបគ្នាហើយចុះសម្រុងគ្នាទៀតនេះ ជាកត្តាមួយ
ដែលធ្វើអោយមានការសប្បាយរីករាយ ។ មនុស្សយើងម្នាក់ ៗ

កាលណារបស់អ្វីមួយឬបុគ្គលម្នាក់ទៀត អាចផ្តល់មកនូវក្តី
សប្បាយរីករាយ ក៏តែងតែនិយមនិងបន់ស្រន់អោយបានជួបទៀត
គ្រាន់នឹងបានសប្បាយរីករាយចិត្តបន្ថែមទៅទៀត ។ ការ
ចង់ជួបគ្នាជាញឹកញាប់នេះហើយ ដែលបណ្តុះបណ្តាលអោយក្តី
សង្ឃឹមកើតមានរូបរាងឡើង ។

៤. សេចក្តីសង្ឃឹម

ក្នុងពេលដែលបុរសស្រ្តីមានក្តីសង្ឃឹម គេសង្កេតឃើញថា
សាមីជនមានលក្ខណៈផ្លាស់ប្តូរខុសពីធម្មតា ។ គឺនៅពេលនេះ
ហើយដែលស្រ្តីភេទត្រូវតែចុះចាញ់ ដើម្បីល្បួងអោយបានស្គាល់
នូវការសប្បាយទៅតាមផ្លូវការសប្បាយតាមផ្លូវរាងកាយ ។ ទោះ
បើស្រ្តីនោះមានលក្ខណៈតឹងរឹងហ្មត់ចត់យ៉ាងដូចម្តេចក៏ដោយ
ក៏ភ្នែកឡើងក្រហមដែរ នៅពេលដែលមាន ក្តីសង្ឃឹម ។ ដល់កាម
តណ្ហាឡើងខ្លាំងពេកទៅចំណង់ខាងការសប្បាយរីករាយក៏ខ្លាំងដែរ ។
ឯសញ្ញាផ្សេងៗ ក៏បញ្ចេញ មកគួរអោយចាប់អារម្មណ៍ទៀត ។

៥. ការចាប់បដិសន្ធិនៃសេចក្តីស្នេហា

ក្នុងពេលដែលយើងចាប់ផ្តើមមានសេចក្តីសង្ឃឹម សេចក្តីស្នេហាក៏ចាប់ផ្តើមមានកំណើតដែរ ។ កាលណាសេចក្តីស្នេហាចាប់កំណើតហើយជនដែលមានសេចក្តីស្នេហា មានចិត្តចង់ជួបប្រទះស្គាល់នូវការសប្បាយរីករាយ ដែលគួរឱ្យគេអាចផ្តល់អោយបាន ។ ដូច្នោះស្នេហាបានសេចក្តីថាចង់ជួប ចង់ឃើញ ចង់ប៉ះពាល់ចង់អោយក្រេបរសជាតិអោយស្គាល់គ្រប់ៗ វិញ្ញាណ ហើយជាពិសេសស្នេហាត្រូវការ នៅជិតរបស់ដែលគេបេតិ និងដែលបេតិគេតបមកវិញ ។

៦. ការដំឡើងនៃសេចក្តីស្នេហាដំបូង
(Première onstallisation)

ពេលដែលសេចក្តីស្នេហាបានចាប់បដិសន្ធិកាលណាហើយ បុគ្គលម្នាក់តែងតែខំតុបតែងអ្នកអាងថា ស្រ្តីកំពូលស្នេហារបស់ខ្លួនល្អឥតខ្ចោះ ។ គេខំអ្នកអាងបញ្ជាក់ពីសុភមង្គលរបស់គេពុំចេះចប់ ។ ក្នុងលក្ខណៈនេះ គេយល់គេជឿជាក់ថា គួរស្នេហា

គេ មានលក្ខណៈល្អពិសេសពុំងាយរកជួបប្រទះបានឡើយ ។
 គឺពិតជាបុគ្គលព្រះប្រទានដែលធ្លាក់ពីលើមេឃមកតែម្តង ។ ពេល
 នេះហើយដែលដួងចិត្តស្នេហារបស់គេកកផ្ទុំ មើលទៅឃើញ
 សុទ្ធតែល្អទាំងអស់ ទោះពីដើមមានលក្ខណៈដូចម្តេចក៏ដោយ ។
 គឺប្រៀបទៅបាននឹងសុភាសិតខ្មែរដែលតែងតែពោលថា " ឃ្លាន
 ឆ្ងាញ់ស្រឡាញ់ល្អ " អញ្ចឹងដែរ ។ គឺនៅឱកាសនេះហើយ
 ដែលគេអាចរកឃើញវត្ថុដ៏មានតម្លៃ ដ៏ថ្លៃថ្នូរមួយទៀត ។

ឯការសប្បាយរីករាយ រឹតតែមានកំរិតខ្ពស់ថែមទៀត នៅ
 ពេលដែលរបស់ដែលគេស្នាក់ ចេះបញ្ចេញនូវសកម្មភាពដ៏
 ប្រពៃផ្សេងៗទៀត ។ ឧទាហរណ៍ បើមានជម្ងឺឈឺ ហើយ
 បានគូស្នេហ៍យើងមកបបោសអង្កែលថែទាំរក្សារាល់ថ្ងៃ នោះ
 យើងមុខជាសប្បាយរីករាយឥតឧបមា ។ ជាពិសេសទៅទៀត
 យើងលែងចង់ជាហើយ គឺចង់ឈឺជានិច្ច ដើម្បីអោយបានគេមក
 ថ្នាក់ថ្នមអង្កែលទៀត ។ ក្នុងគ្រានេះហើយដែលតម្លៃរបស់គូ

ស្នេហាយើងរឹងរិតតែមានតម្លៃខ្ពស់ថែមទៀត ។

៧. ការសង្ស័យ

នៅពេលដែលសេចក្តីស្នេហាបានកកផ្តុំហើយ បុគ្គលដែល
មានសេចក្តីស្នេហា ក៏ប្រាថ្នាចង់បានវត្ថុជាទីស្រឡាញ់របស់គេ
នោះមកអោបក្រសោបមិនឱ្យអ្នកណាម្នាក់បានឡើយ ។ គេ
ត្រូវ ការយករបស់នោះ មកធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់គេដោយផ្តាច់មុខ ។
គេចង់អោយវត្ថុជាទីស្នេហារបស់គេនេះ ស្ថិតនៅស្មោះ ចំពោះរូបគេ
ជានិច្ចជាកាល ។

ឯការប្រកាន់អាកប្បកិរិយា មិនសមហេតុសមផលខ្លះរបស់
គូស្នេហាធ្វើអោយម្ចាស់ស្នេហាមានការសង្ស័យមិនទុកចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ
បើតាមការសង្កេតរបស់យើងទៅឃើញថា មានតែស្ត្រីទេដែល
ច្រើនធ្វើអោយប្រុសសង្ស័យពុំសូវទុកចិត្ត ។ ឯលក្ខណៈដែលធ្វើ
អោយប្រុសសង្ស័យនេះ គឺបណ្តាលមកគ្នាដែលជាស្ត្រីភេទ
កាលណាភ្នាក់ងារឆឹងខ្លួនកាលណាហើយ តែងតែមាននូវការ

អៀនខ្មាស់ដែលជាទម្លាប់របស់ស្ត្រី ។ ការអៀនខ្មាស់នេះ
ហើយដែលធ្វើអោយបុរសមានការសង្ស័យមិនទុកចិត្ត ។

៨. ភាពកកផ្គុំនៃសេចក្តីស្នេហាជាលើកទីពីរ

ការសង្ស័យមិនទុកចិត្តលើគូស្នេហានេះហើយ ដែលរឹងរិត
តែជម្រុញអោយគូស្នេហាទាំងពីរ ស្រឡាញ់គ្នាថែមលើសពីមុន
ទៅទៀត ។ គឺពេលនេះហើយដែលមានភាពកកផ្គុំនៃសេចក្តី
ស្នេហាជាលើកទីពីរ ។ ពេលនេះគេហៅថា "ស្នេហា
ងប់" ។ គេជឿជាក់ថា គូស្នេហាគេស្រឡាញ់ស្មោះត្រង់
នឹងគេមែន ។ ជំនឿនេះបានកើតមានឡើងនៅពេលដែលមាន
ការសង្ស័យមិនទុកចិត្ត ។ គេជឿជាក់ថាសង្សារគេស្រឡាញ់
គេពិតប្រាកដមែន ។ ជួនកាលគេសឹងភ្លេចដកដង្ហើមទៅទៀត
ដោយក្តីស្នេហា ។ គេជឿជាក់ថា សង្សារគេមានគុណ
សម្បត្តិគ្រប់បែបផែន ហើយអាចផ្តល់មកនូវការសប្បាយរីករាយ
គ្រប់បែបផែន ។ ក្នុងគ្រានោះបុរសដែលជឿជាក់ទៅលើសេចក្តី

ពាក្យថា "ស្នេហា" មួយម៉ាត់នេះមានទំហំនិងតម្លៃធំធូង
ឥតឧបមា ។

ដូច្នេះហើយបានជាចាប់តាំងពីពេលពិភពលោក យើង
កើតមានរូបរាង មានអ្នកចេះគិតពិចារណាមកកាលណា បញ្ហា
"ស្នេហា" នេះ នៅតែរកច្រកចេញដោះស្រាយពុំទាន់រួច
រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ ។ ឯទស្សនវិទូជាច្រើនក៏បានខំធ្វើ
ការសិក្សាស្រាវជ្រាវអំពីបញ្ហា "ស្នេហា" នេះដែរ ។ ប៉ុន្តែទ្វេ
បញ្ចប់នៃពាក្យ "ស្នេហា" នេះ ពុំទាន់ត្រូវបានទស្សនវិទូ
ណាម្នាក់រកឃើញឡើយ ។

បើយើងជម្រុញការរិះគិតពិចារណានេះ ឱ្យបានវែង
ឆ្ងាយជ្រៅបន្តិចទៅ ចំពោះបញ្ហាពាក្យ "ស្នេហា" នេះយើង
រឹងរិតតែមានការឆ្ងល់ខ្លាំងឡើងៗទៅទៀត ។ បានជាយើងរឹង
រិតតែឆ្ងល់ឡើង ៗ មិនចេះចប់នេះ ពីព្រោះយើងពុំអាចដឹងថា
តើប្រភពពិតប្រាកដនៃសេចក្តី "ស្នេហា" នេះនៅកន្លែង

ស្នេហាតែងតែពោលនឹងគិតថា :

ក-សង្សារខ្ញុំមានគុណសម្បត្តិគ្រប់បែបយ៉ាង

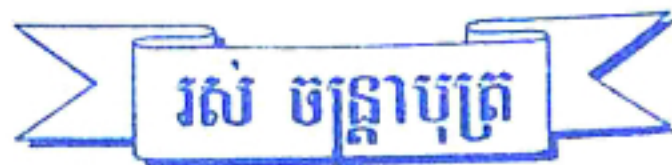
ខ-សង្សារខ្ញុំគេស្រឡាញ់ខ្ញុំមែន

គ-តើធ្វើដូចម្តេចទៅអោយគេរឹងរិតតែស្រឡាញ់

និងស្មោះ ត្រង់ចំពោះខ្ញុំទៀត ?

នេះហើយជាការវិវត្តន៍នៃសេចក្តីស្នេហា ។ ដែលមានលក្ខណៈជាធម្មតា ។ តែចំពោះស្នេហាកម្មក្រាស់វិញ គេឃើញតែការចុកចាប់គ្រប់បែបយ៉ាងតាមផ្លូវចិត្ត ។ សភាពកកផ្អែកនៃសេចក្តីស្នេហាក៏គ្មាន ឯសេចក្តីសង្ឃឹមទាំងប៉ុន្មានក៏ត្រូវរលត់រលាយអស់ ! . . .

នេះហើយគឺរឿងពិតរបស់សេចក្តីស្នេហា !

ខ្សែក្រវាត់

ស្នេហានិងសង្គម

យោលទៅតាមទ្រឹស្តី ចិត្តវិភាគរបស់លោក " ស៊ីមុន ហ្វ្រីដ " យើងកក់សំគាល់ឃើញថា មនុស្សលើអម្នាក់ៗ មាន សេចក្តីស្នេហានេះ តាំងតែពីចាប់មានកំណើតមកម្ល៉ោះ ។ គឺ កាមតម្រេកនេះហើយដែលធ្លាប់តាក់តែងរៀបចំធិត និងបុគ្គលិក លក្ខណៈរបស់យើង ។

ហើយជាបន្ថែមលើលក្ខណៈ កាមតម្រេក នៅមានបច្ច័យ ខ្លះទៀតដែលមានលទ្ធភាពក្នុង ការឆ្លើយតបស្នេហាយើងនេះ ដែរ ។ បច្ច័យក្រោមនេះ គឺសង្គម (La société) ។ ក្នុងសង្គមនីមួយៗ យើងសង្កេតឃើញមានលក្ខណៈពិសេស ។ ដូចជាទំនៀមទំលាប់សាសនា សេដ្ឋកិច្ច... ជាដើម ។ល។ ដែលមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងទៅលើស្នេហា ។

ដូច្នេះបានសេចក្តីថា លក្ខណៈសង្គមជួយបន្ថែមបន្ថយជួយ រចនាកុំអោយលក្ខណៈស្នេហានេះមានត្រឹមតែជាស្នេហាកាមតម្រេក

តែឱ្យប្រែក្លាយទៅជាស្នេហាមួយ ដែលមានសម្មត្យមានទឹក
ដមមានក្ដិនក្រអូបឈ្នុយឆ្ងាញ់. . . គួរអោយចង់បាន ចង់អោយ
ត្រេកត្រអាល ។

១-ស្នេហានិងទំនៀមទំលាប់

នៅក្នុងសង្គមណាក៏ដូចសង្គមណាដែរ សេចក្ដីស្នេហាតែង
តែទទួលឥទ្ធិពលជាដាច់ខាតពីទំនៀមទំលាប់ របស់សង្គមដែល
ខ្លួនរស់នៅ ។ បើទំនៀមទំលាប់នេះមានបែបផែនទ្រង់ទ្រាយ
ដូចម្ដេច ស្នេហានោះក៏ប្រែប្រួលទៅតាមនោះដែរ ។

ឧទាហរណ៍ដូចជានៅខាងទ្វីបអឺរ៉ុប ជនជាតិសាសន៍គេ
ដែលស្គាល់គ្នា ទោះស្រីក្ដី-ប្រុសក្ដី កាលណាជួបគ្នាម្ដងៗគេ
តែងតែចើបគ្នា ដោយមិនគិតថាកន្លែងណាស្ងាត់ ឬមិនស្ងាត់
ឡើយ ។ ការចាប់ដៃគ្នា ការចើបគ្នាទាំងនេះបានក្លាយទៅជា
ទំនៀមទំលាប់មួយ ដែលគ្មានអ្នកណាយំ គ្មានអ្នកណាសើច
ឡើយ ។ តែបើគេចើបគ្នាក្នុងរឿងស្នេហា នោះទំនៀមទំលាប់

គេបានបង្ហាញថាអោយងើបបីតដញ្ចក់មាត់គ្នា ។ ការនេះ
បានក្លាយ ទៅជាការធម្មតាមួយទៅហើយដែរ ។

តែចំពោះសង្គមខ្មែរយើងវិញ កាលណាជួបគ្នាម្តង ៗ គេ
តែងតែនាំគ្នាសំពះទៅវិញទៅចក ។ សព្វថ្ងៃនេះ ដោយទទួល
អារម្មណ៍មិច្ឆាទេស ខ្មែរយើងភាគច្រើន បាននិយមចាប់ដៃគ្នាខ្លះ ។
ហើយ ។ តែទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ខ្មែរយើងមិនទាន់ដល់
ថ្នាក់ងើបគ្នាដែរ ។ ការងើបគ្នានេះ គេបានបំប្លែងប្រគល់ទុកអោយ
តែគូបណ្តូលជីវិតគេតែមួយប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចនេះក្នុងស្នេហាខ្មែរ
មានការបញ្ចោសអង្អែល ការថ្នាក់ថ្នួរ ការងើប ។ តែការងើប
គ្នានេះ មិនទាន់មានជម្រៅដល់ទៅខំដញ្ចក់បីតមាត់គ្នាឡើយ...
ព្រោះទំនៀមទំលាប់ពុំដែលមានបែងចែកចង ។ បើគេងើបគ្នាគេ
ត្រឹមតែយកច្រមុះគេទៅឈ្នួលដូចក្របីហិតញីរញីង ។ ហើយ
ជាពិសេសទៅទៀតកិច្ចការទាំងនេះគេមិនអោយមានអ្នកទីបីណា
សង្កេតការណ៍បានទេ ។ គេនាំគ្នាសម្តីអោយស្ងាត់កំរាំងពីចុខ
មាត់អ្នកផងទាំងពួង ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ទំនៀមទំលាប់ខ្មែរម្នាក់ៗឱ្យគូស្នេហ៍គោរព
 កោតខ្លាចច្បាប់ប្រពៃណី ។ គេមិនត្រូវធ្វើឱ្យខុស ឬរំលោភ
 លើប្រពៃណីឡើយ ។ គូស្នេហាណាដែលមិនប្រតិបត្តិតាម
 ប្រពៃណីគូស្នេហានោះ ត្រូវគេចាត់ទុកជាជនក្បត់ប្រពៃណី
 ហើយត្រូវសង្គមគ្រួសារ ក្រុមញាតិសន្តានមិនទទួលស្គាល់រាប់
 អានទៀតផង ។

ក្រៅពីនេះទំនៀមទំលាប់ ជាកត្តាមួយយ៉ាងធំក្នុងការ
 បែងចែកវណ្ណៈស្នេហា ។ អ្នកធំគេស្រឡាញ់គេស្នេហាតែអ្នកធំ
 ដូចគ្នា គេមិនសូវអើតក្បាលរកអ្នកក្រទេ. . . បើបែរជាមករក
 អ្នកក្រវិញក្រែងតែអ្នកក្រនោះមានដំរើវិជ្ជាខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ជួនកាល
 ទាល់តែអស់ផ្លូវជាមួយនិងអ្នកមានដូចគ្នា ទើបគេរត់មករកអ្នក
 ក្រអោយទទួលផ្ទុំបាក់ ។ ឯអ្នកក្រវិញឃើញវណ្ណៈ ខ្ពង់ខ្ពស់មិនសូវ
 ហ៊ានឈោងចាប់រកអ្នកវណ្ណៈខ្ពង់ខ្ពស់ឡើយ ព្រោះសមត្ថភាព
 ខ្ពង់ខ្ពស់ខ្សោយមិនដល់ ។

នេះយើងគ្រាន់តែលើកយកទិដ្ឋភាពខ្លះៗ ប៉ុណ្ណោះ របស់

ទំនៀមទំលាប់ដែលមានឥទ្ធិពលទៅលើស្នេហាមករាប់រៀប ។

២. ស្នេហានិងសាសនា

មិនត្រឹមតែទទួលឥទ្ធិពលទំនៀមទំលាប់ប៉ុណ្ណោះទេ សេចក្តីស្នេហា នៅទទួលឥទ្ធិពលរបស់សាសនាទៀត ។

សាសនាអាចខ្លាំងនិងអាចបណ្តុះបណ្តាល អោយស្នេហា រឹតតែមាំខ្លាំងឡើង ។

នៅខាងទ្វីបអឺរ៉ុបកាលណាគូស្នេហាពីរនាក់គោរពសាសនាខុសគ្នា គេពុំអាចរៀបការយកគ្នាជាប្តីប្រពន្ធបានឡើយ ។ បើគេចង់យកគ្នាជាប្តីប្រពន្ធគេត្រូវតែប្រកាន់យកសាសនាតែមួយ ដូចគ្នាជាមុនសិន ។

ចំណែកព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរយើងវិញ អាចចងភ្ជាប់គូស្នេហាប្តីប្រពន្ធទាំងពីរ អោយចេះទ្រាំរស់នៅជាមួយគ្នា និងឱ្យរឹតតែស្រឡាញ់គ្នាថែមទៅទៀត ។ ទ្រឹស្តីព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់បានចែងយ៉ាងច្បាស់ថា បើយើងបានជួបគ្នានេះ មកពីយើងជាគូព្រេងពីអតីតមកពីយើងធ្លាប់ជួបគ្នាពីជាតិមុនរួចមកហើយ ។ ឯការរស់នៅ

ក្នុងវាលវដ្តសង្សារនេះ គេតែងតែជួបនូវបាបកម្មព្យៀរវេរាជានិច្ច ។
 ដូច្នេះបើមានការខុសទាស់ឆ្គាំឆ្គងបន្តិចបន្តួចនៅក្នុងគ្រួសារ ធ្វើ
 ម្តេចទ្រាំទៅព្រោះនេះជាកម្មពីជាតិមុន . . . ហើយព្រោះជាគូ
 ព្រេងពីនាយ ! . . . ព្រះពុទ្ធសាសនា ចេះតម្រែតម្រង់ស្នេហា
 មនុស្សម្នាក់ ។ អោយនៅនឹងហើយត្រង់ជានិច្ចដោយប្រដៅមនុស្ស
 ម្នាក់ៗ អោយស្រឡាញ់និងចេះយកតែប្រពន្ធមួយ កុំអោយលួច
 ប្រពន្ធកូនគេ និងអោយចេះផ្តាច់នូវក្តីលោភលន់និង កាមកិលេស
 ទាំងប៉ុន្មាន ។

៣-ស្នេហានិងសេដ្ឋកិច្ច

ក្រៅពីទំនៀមទំលាប់និងសាសនា ស្នេហានៅត្រូវទទួល
 ឥទ្ធិពលជាពិសេសពីបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចទៀត ។ បញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចនេះ
 បានបំពត់ផ្គត់ផ្គង់និតបុគ្គលម្នាក់ៗ ដោយមិនដឹងខ្លួន ។

កាលណាផ្គត់ផ្គង់និតបុគ្គលម្នាក់ៗ យោលទៅតាមទ្រឹស្តី
 សេដ្ឋកិច្ចនិយមហើយ ពេលនោះក្នុងបញ្ហាស្នេហា គេតែងតែ
 យកបញ្ហានេះមកគិតពិចារណា ដោះស្រាយជានិច្ច ។ គេតែង

តែគិតថាតើស្នេហានេះអាចនាំមកនូវការចំណេញប៉ុន្មាន ? . . .
ការចំណាយប៉ុន្មាន ? . . .

ដូច្នេះមុននឹងស្រឡាញ់លើរូបអ្នកណាម្នាក់ ឬមុននឹងទុក
ដាក់កូនចៅ គេតែងសម្លឹង "មើលកាក" ជានិច្ច ។ គេខំគិត
ខំវាស់ស្ទង់ស្ទាបប្រមើលថាតើគេអាចប្រមូលប្រយោជន៍បានប៉ុន្មាន
សម្រាប់ធ្វើអោយជីវិតគេ អនាគតគេ រីឯរិតតែភ្នំស្វាងរុងរឿង
តទៅទៀត ? . . .

បញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចនេះ គឺជាបញ្ហាគិតប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ។
ការគិតប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួននេះ អាចធ្វើឱ្យបុគ្គលម្នាក់ៗ ប្រឆាំង
នឹងទំនៀមទំលាប់ និងសាសនា . . . ក៏មាន ។

ហើយក្នុងសម័យឥឡូវនេះក្នុងកាលៈទេសៈដែលវិទ្យាសាស្ត្រ
ចេះតែចំរើនលូតលាស់ បញ្ហាសេដ្ឋកិច្ចចេះតែចោទឡើងជាបញ្ហា
មួយក្នុងជីវភាពមនុស្សម្នាក់ៗដែរ ។ ឯជីវភាពស្នេហាក៏ត្រូវទទួល
នូវអំណាចគ្របសង្កត់របស់វិទ្យាសាស្ត្រនេះ ។ មនុស្សប្រុស
ស្រីដែលស្រឡាញ់គ្នាតែងតែនឹកគិតពីបញ្ហាសម្ភារៈ ដែលជា

លទ្ធផលរបស់វិទ្យាសស្ត្រ ។ គេស្នេហាគ្នាផង គេស្រមៃចង់
បានគ្រឿងសម្ភារៈប្រើប្រាស់ឱ្យបានច្រើនផង . . . ។

ដូចដែលយើងបានអធិប្បាយដោយយំៗ មកនេះ យើង
អាចសំគាល់ឃើញថា សេចក្តីស្នេហាមានគោលបំណងត្រឹមត្រូវ
អោយបានត្រេកត្រអាលសំរើបសំរួលតាមផ្លូវកាយមែន តែហួស
ពីនេះទៅទៀត ការត្រេកត្រអាល នេះត្រូវលាក់ខ្លួនពួកអាត្មា
នៅក្រោយទិដ្ឋភាពផ្សេងៗ របស់សង្គមជាតិ ។ ដូច្នេះសំបក
ក្រៅរបស់ស្នេហា ដែលត្រូវការសប្បាយដោយផ្លូវបំពេញកាម
គណ្ណា គឺជាលក្ខណៈពិសេសរបស់សង្គម ។

ដូច្នេះបន្ទាប់ពីការសប្បាយ ដោយផ្លូវកាមគុណ កាមតម្រេក
មនុស្សត្រូវការរស់នៅក្នុងសង្គម ។ ដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិត ដើម្បី
រស់នៅក្នុងសង្គម មនុស្សយើងត្រូវតែសម្រេចសម្រួលកាយវាចា
ចិត្តរបស់ខ្លួន អោយស្របតាមការត្រូវការរបស់សង្គម ។
ឯសេចក្តី ស្នេហាក៏ធ្វើដំណើរទៅតាមជីវភាពនេះដែរ ។

ណាមួយឡើយ ។ យើងដែលជាមនុស្សចេះតែពោលពាក្យ
 “ស្នេហា” ៗ តែយើងពុំអាចស្គាល់ថា “ស្នេហា” នេះ
 យ៉ាងដូចម្តេចទេ ។ យើងពុំអាចចាប់វាបានឡើយ ។ ឯប្រភព
 របស់វាសោតក៏យើងពុំអាចដឹងថាស្ថិតនៅទីកន្លែងណាដែរ ។

យើងចេះតែទន្ទេញពាក្យ “ស្នេហា” ជាប់មាត់ជានិច្ច
 ហើយម្នាក់ៗចេះតែខំប្រឹងរកយល់និងពន្យល់ថាស្នេហាមាន
 ន័យដូច្នោះ មានន័យដូច្នោះ អ្នកនេះបង្កើត អ្នកនោះបង្កើត ជា
 ហូរហែមិនចេះចប់ ។ ឯទីបញ្ចប់ស្នេហានៅតែស្នេហាដដែល ។

បើយើងកុំយកបញ្ហាព្រះអាទិទេពមកដោះស្រាយ កុំយក
 បញ្ហាមួយផលអវិជ្ជាមកឆ្លើយឆ្លង ហើយយើងយកតែបញ្ហាដែល
 យើងឃើញផ្ទាល់នឹងភ្នែកក្នុងរយៈពេល ដែលយើងកំពុងតែមាន
 ជីវិត យើងរឹតតែមានការឆ្ងល់ខ្លាំងឡើត ។ តាមការសង្កេត
 ផ្ទាល់នឹងភ្នែកចម្ងតា យើងឃើញថា ទារកដែលទើបនឹងកើត
 ភ្លាមមកមិនចេះ មិនយល់ មិនស្គាល់អ្វីទៅដែល ហៅថាស្នេហា

ទម្រង់ស្នេហាខ្មែរ

(Les formes de l'amour Khmer)

នៅក្នុងសង្គមខ្មែរយើងពាក្យថាស្រឡាញ់ ពាក្យថាស្នេហាមិនសូវបានគេយកមកប្រើឱ្យបានពេញមាត់ពេញកទេ ។ ព្រោះគេចាត់ទុកថាស្នេហានេះ នឹងកើតឡើងកាលណាគេបានរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍រួចហើយ ។ ច្បាំងវិញទៀត គេយល់ថាស្នេហានេះមានន័យថាលបល្អចស្រឡាញ់គ្នាមុន ។ ហើយការស្រឡាញ់គ្នាមុននេះ ជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលសង្គមខ្មែរជាទូទៅទាំងប្រទេស ទាំងស្រីទាំងប្រុស ទាំងក្មេង ទាំងចាស់នាំគ្នាដាក់ទោសដាក់កំហុសមិនសូវរាប់អានឡើយ ។ ការលបល្អចស្រឡាញ់គ្នាមុន ទោះបីត្រឹមតែចិត្តនិងចិត្តក៏ដោយ (មិនទាន់ឆ្ងាយដល់រូបកាយ) ក៏គេនាំគ្នាស្អប់ខ្ពើមឆ្លើមដែរ ព្រោះអំពើនេះជាអំពើក្បត់នឹងប្រពៃណីខ្មែរ ។

១. ប្រពៃណីខ្មែរ

ដូច្នេះក្នុងសង្គមខ្មែរ គេចាត់ទុកថាប្រពៃណីទំនៀមទំលាប់

នេះជាធំ ។ ជនណាដែលសុខចិត្តអោយប្រពៃណីដឹកច្រមុះឱ្យដើរ
 តាមជននោះនិងត្រូវគេលើកស្នូលសរសើរមិនដាច់ពីមាត់ ។
 ក្នុងសង្គមខ្មែរយើង បុគ្គលម្នាក់ៗមិនមែនជាអ្នកសម្រេច ឬជា
 អ្នកសាងវាសនាអនាគតខ្លួនដោយខ្លួនឯងទេ ។ គឺមាតាបិតា
 ឯណោះទេ ដែលជាអ្នកសម្រេចជោគវាសនារបស់កូន ។
 គាត់ចង្អុលផ្លូវ ចាប់រុញក្បាលកូនអោយដើរតាម "គន្លងធម៌"
 របស់គាត់ ។ កូនប្រុសកូនស្រី គ្មានអំណាចអ្វីនឹងដឹងឮ និង
 យល់ និងដោះស្រាយបញ្ហាស្នេហាអោយស្របទៅតាមឧត្តមគតិ
 របស់ខ្លួនឡើយ ។ កូនប្រុសកូនស្រី ត្រូវតែនៅឱ្យស្ងៀម
 ដូចជាតុក្កតា ចាំតែទទួលបញ្ហា ហើយអនុវត្តតាមគោលដៅជា
 ការស្រេច ។ អ្នកដែលចាត់ចែង រត់រកស្រាវជ្រាវរើសរកគូ
 ស្រករនេះ គ្មានអ្នកណាគ្រៅពីមាតាបិតាឡើយ ព្រោះប្រពៃណី
 ខ្មែរបាននៅ បង្ខំអោយក្លាយជាទម្លាប់ទៅហើយ ។ ឪពុក
 ម្តាយត្រូវតែរើសគូស្វាមីភរិយាទុកដាក់ឱ្យកូនចៅ ។ ឯកូនចៅ
 ប្រុសស្រីក៏គ្មានសិទ្ធិអ្វីនឹងដណ្តើមយកអំណាចជ្រើសរើសស្នេហា

ដែរ ។ កូនប្រុសស្រីណាដែលហ៊ានរំលោភលើច្បាប់
 ប្រពៃណីត្រូវតែចាត់ទុកជាកូនអកត្តញ្ចូ មិនគោរពកោតខ្លាច
 ឪពុកម្តាយ ហើយទុកជាកូនមិនលុះដោយ "គន្លងធម៌" ។
 ក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃគំនិតចាស់ទុំនេះ សុភាសិតខ្មែរមួយបានបញ្ជាក់
 យ៉ាងច្បាស់ថា "ទំមិនធំជាងនាឡិ" ។ ដូចនេះ កូនប្រុស
 កូនស្រីត្រូវតែនៅក្រោមបង្គាប់ ក្រោមឱវាទឪពុកម្តាយជានិច្ច ។
 ការស្ថិតនៅក្រោមឱវាទនេះ មិនមែនកំណត់ត្រឹមតែក្នុងវ័យ
 កម្លោះក្រមុំប៉ុណ្ណោះទេ តែដល់មានប្តីប្រពន្ធមានកូនបែកមែក
 ឆាងជាគ្រួសារទៅហើយនោះក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែស្ថិតនៅក្រោម
 ឱវាទលោកអ្នកដ៏មានគុណទាំងនេះទៀត ។ ការស្ថិតនៅក្រោម
 ឱវាទឪពុកម្តាយជានិច្ចនេះ ជាលក្ខណៈដឹងគុណមួយរបស់កូន ។
 ក្នុងសង្គមខ្មែរ ឪពុកម្តាយមានលទ្ធភាពចម្បងក្នុងការរើសគូ
 ស្រករទុកដាក់រៀបចំកូនចៅ ។

តែក្រៅអំពីនេះ នៅមានបងប្អូនមាមីងញាតិសន្តានជិត
 ឆ្ងាយទៅទៀត ។ ឪពុកម្តាយដែលរើសប្រពន្ធ ឬ ប្តីអោយកូន

ត្រូវសង្កេតមើលថា តើបងប្អូនញាតិសន្តានជិតឆ្ងាយពេញចិត្តដែរ
ឬទេ ? . . . នេះហើយប្រពៃណីខ្មែរ ! . . .

ដូច្នេះស្នេហាខ្មែរ ជាស្នេហាមួយដែលពឹងផ្អែកទាំងស្រុងទៅលើ
ប្រពៃណី ។

ប្រពៃណីជាអ្នករៀបចំស្នេហាឱ្យសង្គម ។ ដូចនេះបើយើង
យោលទៅតាមទ្រឹស្តីប្រពៃណី យើងឃើញថាសង្គមខ្មែរយើង
គ្មានអ្វីដែលហៅថាស្នេហាឡើយ ។ បើមានស្នេហាវិញ
ស្នេហានេះ ច្រើនតែលេចមានរូបរាងឡើងក្រោយពេលរៀបការ
ប៉ុណ្ណោះ តែស្នេហារបៀបនេះ គេមិនហៅថាស្នេហាទេ ! . . .
ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងដូចម្តេចក៏ដោយ គោលការណ៍ប្រពៃណីនេះក៏
មិនអាចចងឃុំឃាំងចិត្តគំនិតឧត្តមគតិ អ្នកដែលស្រឡាញ់សេរី
ភាពបានឡើយ ។ ពួកអ្នកសេរីភាពនិយមតែងតែប្រឆាំងជា
និច្ចនឹងទំនៀមទំលាប់ទាំងឡាយណាដែលហួសសម័យ ដែល
ចាត់ទុកមនុស្សជាសត្វគ្មានវិចារណញ្ញាណគ្មានសេរីភាព ។ អ្នក
សេរីភាពនិយម មិនត្រូវការអោយជនណាម្នាក់មកគ្រោងការណ៍

រៀបចំតុបតែងអនាគតឡើយ ។ គេត្រូវការមានលទ្ធភាព
គ្រប់គ្រាន់ ក្នុងការចាត់ចែងរៀបចំជីវិតអនាគតគេដោយផ្ទាល់
ដៃនឹងដោយគំនិតគេផ្ទាល់ ។

ដូច្នោះហើយ បានជាយើងកត់សំគាល់ឃើញថាក្នុងសង្គម
មនុស្សសព្វថ្ងៃនេះ សេចក្តីស្នេហាមានទម្រង់ទ្រង់ទ្រាយខុស
ទៅលើឧត្តមគតិ នឹងផលប្រយោជន៍ផ្សេង ៗ ពីគ្នា ។

២. ស្នេហាកូនសេដ្ឋី

ទម្រង់ទីមួយគឺស្នេហាកូនសេដ្ឋី កូនអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ
សំបូណិហូរហៀរ ។ ចាស់ៗខ្លះកាលណាមានកូនដែលមាន
សញ្ញាប័ត្របន្តិចបន្តួច ក៏ចាប់ផ្តើមរឹតត្បិតធ្វើដូចម្តេចរកដណ្តឹង
កូនអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន ឱ្យអោយកូនប្រុសរបស់ខ្លួន ។
គាត់យល់ថា យកធ្វើអ្វីកូនអ្នកក្រ? . . . យកកូនអ្នកមានប្រសើរ
៤៧! . . . បើយកកូនអ្នកមាន នោះយើងនឹងមានស្រាប់
មិនបាច់ចាំខំរកឱ្យ ហត់ទៀតឡើយ ។ ចុះបើយកកូន

អ្នកក្រវិញ នោះវានៅតែក្រវហាម. . . ព្រោះបន្តិចខ្លះនេះ បន្តិចខ្លះនោះ ! មិនដឹងជាពេលណាទើបមាន ទើបបានឡើយ ។
 លោកសេដ្ឋីឪពុកនាងកេសរមាលា ស្តាប់ខ្លឹមចៅប្រទបចេកណាស់ ព្រោះចៅស្រទបចេកនេះត្រីក្រវហាមដូចប្រេត ។
 ឯនាងកេសរមាលាសោត ក៏ត្រូវឪពុកហាមជាដាច់ខាតមិនឱ្យស្រឡាញ់ចៅស្រទបចេកដែរ ។ យាយនួនវិញ ខំប្រឹងណាស់អរណាស់កាលបើណែសិត កូនសេដ្ឋីចូលមកដណ្តឹងនាងវិធាវី គាត់ភ្លេចអស់ខសន្យា ពីរឿងភ្ជាប់ពាក្យទាំងប៉ុន្មានជាមួយនិងគ្រួសារប៉ុនធើរ ។

នេះជាគំនិតចាស់ទុំដែលចង់ឱ្យកូនមានបាន មានមុខមានមាត់ ។ សព្វថ្ងៃនេះក្នុងសម័យវិទ្យាសាស្ត្រគេសង្កេតឃើញថាយុវជនភាគខ្លះ ដែលចង់ហក់លោតតោងឱ្យទាន់សម័យទំនើប ក៏បែកគំនិតគិតប្រាថ្នាស្នេហា តែម្តងឱ្យសម្រេចបានគោលបំណងពីរដែរ ។ មួយគឺបានប្រពន្ធបានខ្លួនហើយមួយទៀតគឺបានប្រាក់បានលុយទៀត. . . ។ ឯចំពោះបញ្ហាសុភមង្គល

វិញ គេរវល់ណាស់ ! . . . ហើយគេក៏គ្មានពេលនឹងគិតអំពីវា
 ដែរ ! . . . គេគិតតែអំពីលុយ ! ! ! . . . គេជឿជាក់ថាលុយ នេះ
 ហើយ សម្បត្តិទ្រព្យនេះហើយ ដែលអាចផ្តល់មកនូវសុភមង្គល ។

៣. ស្នេហាគូននាម៉ឺន

ជនមួយជំពូកទៀត គេគិតឆ្ងាយហួសពីនេះទៅទៀត គឺ
 ត្រូវការតែគូននាម៉ឺនណាដែលមានបុណ្យសក្តិធំៗ ។ គូនចៅនាម៉ឺន
 តូចតាចគេមិនយកភ្នែកមើលទេ ! . . . គេសំដៅរកគូន
 នាម៉ឺនធំៗព្រោះ គេត្រូវការចង់បានក្រុមបក្សពួក (parti) ។
 កាលណាគេបានធ្វើជាគូនប្រសាអ្នកធំណាម្នាក់ហើយ នោះគេ
 អាចសង្ឃឹមថាថ្ងៃក្រោយគេនឹងបានឡើងធ្វើធំ និង បានកាន់
 កន្លែងខ្លាញ់ ។ កាលណាកាន់កន្លែងខ្លាញ់ហើយ គេយល់
 ថាប្រាក់មុខតែហូរចូលដោយឯកឯង ។ បើយ៉ាងនេះ គេបុខ
 ជាអាច មានទ្រព្យសម្បត្តិបរិបូណ៌ឥតឧបមាជាមិនខាន ។
 កើជាមានរឿងរ៉ាវសៅហ្មងអ្វីទៅវិញនោះ ក្រុមគេនឹងបក្សពួកខ្ញុំ

ក្មេកគេ មុខជាជួយអស់ពីដៃជើងជាមិនខាន ។ តើអ្នក
 ណាអាចធ្វើអ្វីគេកើត ? . . . អ្នកណាត្រូវមកថា កូនប្រសារអ្នកនេះ
 កូនប្រសារអ្នកនោះ មុខតែស្រៀវឆ្អឹងខ្នងមុនជាមិនខាន ។
 ជនជំពូកនេះគេចាត់ទុកស្តេហ្កាជាឧបករណ៍មួយ សម្រាប់ដឹកនាំ
 ផ្លូវជូនដំណើរគេទៅកម្រាក់កាស់ដែលគេជឿជាក់ថា ជារូបរាង
 នៃសុភមង្គលដូចជនជំពូកមុនដែរ ។

៤. ស្តេហ្កាមិត្តនិងមិត្ត

ឯស្តេហ្កាមិត្តនិងមិត្តនេះវិញ ជាស្តេហ្កាមួយដែលស្ថិតនៅ
 លើឧត្តមគតិនិងនរ ។ ស្តេហ្កាមិត្តនិងមិត្តតត្រូវការពីងផ្អែកលើប្រាក់
 កាស់ លើបក្សពួកលើសម្ភារៈនិយមទេ ។ ស្តេហ្កាមិត្តនិងមិត្តពីង
 ផ្អែកទៅលើកម្លាំងមិត្ត លើវិចារណញ្ញាណ ព្រោះគេយល់ថាសុភមង្គល
 ពិតប្រាកដមែន ។ បិនមែនស្ថិតនៅលើ សម្ភារៈទេ ! តែសុភមង្គល
 នេះស្ថិតនៅលើមិត្ត ។ បើកាល ណាមិត្តយើងនេះសប្បាយរីករាយផ្អែមគ្រប់
 គ្រាន់ហើយ ពេលនោះ យើងលែងត្រូវការអ្វីទៀតហើយ ។ បើយើងមាន

តែលុយ តែលើចិត្តឥតសប្បាយរីករាយ តើយើងអាចសប្បាយ
រួចដែរឬទេ ? . . . តើដល់ស្លាប់ទៅយើងអាចស្តាយលោកសំបុក
សម្បត្តិលុយកាក់ប្រាក់កាសទាំងនេះទៅជាមួយ បានដែរឬ ?...

នេះហើយជាផ្នត់គំនិតរបស់ជនជំពូកដែលមានស្នេហាចិត្ត និង
ចិត្ត ។ បញ្ហាដែលចោទធំបំផុតចំពោះពួកគេ គឺធ្វើដូចម្តេច
ឱ្យតែចិត្តគេអាចបំពេញបំណងបានដោយគ្រប់គ្រាន់ ។ គេយល់
ម្យ៉ាងទៀតថាបើខ្លះចិត្ត យកចិត្តមកប៉ះទើបបាន តែបើយក
ប្រាក់មកប៉ះវិញមិនបានជាដាច់ខាត ។ គេមិនសុខចិត្តឱ្យសម្ភារៈ
មកគ្របដណ្តប់ជិះជាន់លើឧត្តមគតិ លើផ្លូវចិត្តបានឡើយ ។
សូរអោយពិបាកកាយកុំអោយតែពិបាកចិត្ត ។

ដូច្នេះបើយើងផ្អែកទៅលើភាពឧត្តមគតិស្នេហាផ្អែកខាង
ក្រោយនេះយើងអាចយល់បានយ៉ាងច្បាស់ថា ការស្នេហាចិត្ត និងចិត្ត
នេះត្រូវការសេរីភាពក្នុងការរើសគូស្រករ ហើយផ្អែកទៅលើចិត្ត
ត្រិះរិះគឺយល់ឃើញទាំងស្រុង ដោយប្រឆាំងជាដាច់ខាតនឹង
ស្នេហារបៀបសម្ភារៈនិយម ។ ស្នេហាចិត្តនិងចិត្តនេះ

ជាលក្ខណៈមួយប្រឆាំងនឹងប្រពៃណី ។ ជាពិសេសអៅទៀត
 នៅក្នុងសង្គមខ្មែរយើង ស្ថេហាចិត្តនិងចិត្តនេះជួយស្រឡះនិងផ្តុំ
 គំនិតខ្មែរទាំងស្រុង ហើយវាជាហេតុភេទមួយដែលគេមិនត្រូវ
 ការចង់ដឹងពូសោះឡើយ ។ គេត្រូវការធ្វើដូចម្តេចអោយបាត់នូវ
 លទ្ធភាពរណ៍ដ៏ស្តុយតគ្រុកយើបនេះតែប៉ុណ្ណោះ ។

បើបញ្ហាបានចោទឡើងយ៉ាងធ្ងន់ដូចនេះ តើយុវជនយើង
 ដែលជាអ្នកបម្រុងសម្រួលនិងកសាងអនាគត ឧត្តមគតិមនុស្ស
 ជាតិត្រូវជ្រើសរើសយកស្ថេហារបៀបណា ? ...

